

Een Addertje in het Gras

Snake in the Grass

Alan AYCKBOURN

Thriller

Vertaling 2012

Hedwig Cooremans
't Serclaesstraat 11
1740 TERNAT

hedwig.cooremans@skynet.be
Website: skynet users.

Personen

Annabel CHESTER, vijftig.

Myriam CHESTER, haar jongere zus. Vierenveertig.

Alice MOODY, verpleegster, veertiger.

Plaats

De tuin van Chester house.
Twee dagen in augustus.

Decor

Een tuin.

We zien een deel van een tennisveld dat, hoewel er dringend wat moet aan hersteld worden, toch een stevige afsluiting heeft en een poortje dat open en dicht kan. De rest van het tennisveld bevindt zich off-scène. Er staat een bank langs de afsluiting.

Aan de overzijde bevindt zich een afgebladderd zomerhuisje/paviljoen, dat er krakemikkig bij staat. Binnen staat één enkel meubelstuk: een oude, verweerde schommelstoel die zijn beste tijd heeft gehad, maar die nog erg stevig is en best kan dienen. Buiten, aan het dak, hangt een roestig klokkenspelletje in de wind. Maar aangezien het vandaag windstil is, rinkelt het niet.

Verder ruig gras, struiken, bomen.

Snake in the Grass werd voor het eerst opgevoerd in het Stephen Joseph Theatre, Scarborough, in juni 2002.

Eerste Bedrijf

Scène 1

Het is laat in de namiddag in augustus. Annabel, een magere, gespannen vrouw van middelbare leeftijd staat te turen naar de tuin. Ondanks de schitterende zon, het vrolijke gefluit van de vogeltjes, en de vredige en rustige indruk, lijkt zij geen goede herinneringen aan deze plek over te houden. Ze gaat naar het zomerhuisje en kan het zich niet laten het klokkenspel even met de vinger te beroeren. We horen een zacht geklingel. Maar het stelt haar niet gerust. Terwijl ze dit doet, komt Alice op. Annabel merkt haar aanvankelijk niet op. Alice bestudeert haar. Ten slotte zegt ze:

ALICE: Mrs. Morton?

ANNABEL: *(Lichtjes geschrokken.)* Oh! *(Ziet Alice tenslotte. Een beetje kortaf.)* Ja?

ALICE: Alice Moody.

ANNABEL: Oh, ja?

ALICE: En u bent Mrs. Morton?

ANNABEL: Nee. Dat was ik.

ALICE: Ah.

ANNABEL: Nu niet meer.

ALICE: Oh.

ANNABEL: Ik ben Annabel Chester.

ALICE: Hoe maakt u het?

ANNABEL: Wie zei u ook weer wie u was?

ALICE: Alice Moody.

ANNABEL: Ken ik u?

ALICE: Ik ben...

ANNABEL: Word ik misschien verondersteld u te kennen?

ALICE: Ik ben... Ik was de verpleegster van uw vader. Destijds. Ik weet niet of uw zus het ooit over mij gehad heeft?

ANNABEL: Och, ja. Alice. Natuurlijk. Ja. Myriam had het over u. In haar brieven. Ja. Alice Moody?

ALICE: Juist.

ANNABEL: Ja. (*Korte pauze.*) Alice Moody. Wacht eens eventjes. Werd u niet door mijn zuster ontslagen?

ALICE: Strikt genomen wel, ja.

ANNABEL: Wat u strikt noemt! Ze heeft u aan de deur gezet, dacht ik.

ALICE: Ze gaf er de voorkeur aan het zonder mijn diensten als verpleegster te stellen. Inderdaad.

ANNABEL: Wat voert u hier dan nog uit?

ALICE: Ik moest het even hebben over...

ANNABEL: Toch niet teruggekeerd om vader te verzorgen, neem ik aan?

ALICE: Nee, natuurlijk niet, ik was...

ANNABEL: Want als u dat dacht, dan heb ik slecht nieuws voor u. Hij is drie weken geleden gestorven. (*Ze lacht. Haar soort humor is totaal misplaatst.*)

ALICE: Ik ben er me wel degelijk van bewust dat uw vader overleden is, Miss Chester.

ANNABEL: Waarom bent u hier dan? Als mijn zuster u aan de deur heeft gezet, dan is het toch duidelijk...

ALICE: Als u toestaat dat ik even uitleg, Miss Chester. Ik...

ANNABEL: Waar is mijn zuster trouwens? Alles is hier potdicht. Waar is Myriam?

ALICE: Ik geloof dat ze op dit ogenblik aan het winkelen is.

ANNABEL: Winkelen?

ALICE: Aan 't shoppen. Ze weet niet dat ik hier ben, ziet u.

ANNABEL: Weet ze dat niet?

ALICE: Nee, ik ben gekomen om u te zien, Miss Chester.

ANNABEL: Mij?

ALICE: Het gaat om een delicate zaak. Ik wou u graag onder vier ogen spreken.

ANNABEL: Hoe wist u dat ik hier ging zijn?

ALICE: Ik was... Ik wist in feite dat u naar hier...

ANNABEL: Is dat zo? Ik ben amper uit het vliegtuig of u ligt al naar mij op de loer.

ALICE: Ik wist dat u vroeg of laat naar huis zou komen, Miss Chester. Ik ben op de hoogte van de bepalingen van uw vaders laatste wil. Ik was ervan overtuigd dat u hier zou zijn.

ANNABEL: Hoe weet u van mijn vaders laatste wil? Wie heeft u daarover ingelicht?

ALICE: Uw vader en ik raakten op het einde goed bevriend, voor ik -gedwongen werd- te vertrekken.

ANNABEL: Is dat zo?

ALICE: In feite verwachtte ik u hier aan te treffen bij de begrafenis.

ANNABEL: Zo? Dan heb u zich vergist.

ALICE: Aangezien hij uw vader was.

ANNABEL: Wat wenst u eigenlijk, Miss Moody?

ALICE: Dat heb ik gezegd. Ik wou u graag even spreken, Miss Chester. Als dat kan.

ANNABEL: Indien u beweert dat u ten onrechte ontslagen werd of iets dergelijks, dan kunt u de zaak voorleggen aan Koninklijk Instituut voor Verpleegkunde, weet ik veel.

ALICE: (*Kalm.*) Nee nee, daar gaat het niet over.

ANNABEL: Want het heeft weinig zin het er met mij over te hebben. Als ik me goed herinner -volgens mijn zuster- heeft zij u ontslagen omdat u niet stipt was, slordig, onbetrouwbaar en onbekwaam.

ALICE: Heeft ze dat zo gezegd?

ANNABEL: Voor zover ik me herinner. Misschien staan haar argumenten in de verkeerde volgorde en kunnen er best nog een paar geweest zijn, maar dat kan ik me dan

niet herinneren. Mag ik u nu vragen om meteen weg te gaan, alsjeblieft.

ALICE: Ik begrijp niet waarom u zich zo vijandig opstelt, Miss Chester.

ANNABEL: Omdat ik een uitzonderlijk lange vlucht achter de rug heb. Ik ben erg gevoelig voor de jetlag en voor zover ik mijn zuster begrepen heb, bent u niet bepaald iemand die ze zomaar bij haar thuis zou uitnodigen, Miss Moody.

ALICE: Bij u thuis.

ANNABEL: Pardon?

ALICE: Bij u thuis toch? Ik had begrepen dat dit huis u toebehoorde. Sinds het overlijden van uw vader. Ja, toch?

ANNABEL: Zijn dat misschien uw zaken?

ALICE: Ik bedoel, als we heel precies willen zijn -strikt gesproken- dan heb ik begrepen dat u, volgens de laatste wilsbeschikkingen, in het bezit bent, of binnenkort in het bezit komt van het huis, deze tuin en alle toebehoren.

ANNABEL: Best mogelijk. Is daar iets mee?

ALICE: Plus het overgrote deel van het landgoed.

ANNABEL: Ik weet niet hoe die informatie in uw bezit is gekomen.

ALICE: Die is in mijn bezit gekomen omdat uw vader me in een brief verteld heeft wat hij van plan was.

ANNABEL: Van plan...

ALICE: Zijn testament veranderen. Ten uwen gunste. Een paar dagen voor hij stierf.

ANNABEL: Ach zo...

ALICE: Maar dat is niet het enige wat hij me schriftelijk heeft meegedeeld. Hij heeft me ook geschreven dat hij er zo goed als zeker van was dat uw zus geprobeerd heeft hem te vermoorden.

Pauze.

ANNABEL: Excuseer?

ALICE: Dat geloofde hij.

ANNABEL: Onzin!

ALICE: Ik heb die brief in mijn bezit.

ANNABEL: Dit is complete nonsens. Myriam? Mijn zuster Myriam?

ALICE: Misschien wou u hem graag eens zien? (*Haalt een papier uit haar handtas.*)
Alsjeblieft. U mag hem houden, hoor. Het is een fotokopie.

Ze geeft het blad papier aan Annabel. Deze aarzelt een seconde alvorens het aan te nemen. Ze leest. Alice kijkt aandachtig toe.

ALICE: (*Terwijl Annabel leest.*) Ik heb het origineel aan uw zus getoond. Het is authentiek. Het is wel degelijk uw vaders handschrift. Een beetje bibberig, maar hij was toen al erg ziek. Hij moet zichzelf letterlijk naar de brievenbus gesleept hebben. Op z'n eentje. Terwijl uw zus even weg was. Het zal wel een zware inspanning zijn geweest. Hij was erg zwak, zelfs toen ik er nog was om voor hem te zorgen. God weet hoe zijn toestand geëvolueerd is na mijn vertrek, met de dosissen die uw zus hem gaf. Het verbaast me dat hij nog op zijn benen kon staan.

ANNABEL: (*Is klaar met lezen.*) Dit is absoluut geen bewijs.

ALICE: Nee? U denkt van niet.

ANNABEL: Het is overduidelijk dat dit geschreven werd door een man die amper nog wist wat hij deed. Waarschijnlijk was hij niet meer in staat om helder te denken. Kijk eens naar dat handschrift. Hij was duidelijk aan het ijlen. Aan het fantaseren.

ALICE: Oh, maar dat was geenszins het geval, weet u.

ANNABEL: Wat weet u daar van? U was er niet eens.

ALICE: Ik weet het omdat uw zus het heeft toegegeven toen ik er haar een paar dagen geleden mee confronteerde.

ANNABEL: Wat toegegeven?

ALICE: Dat ze zijn dosis verdubbeld had. Sommige dagen zelfs verdriedubbeld.

ANNABEL: En ze gaf dat toe?

ALICE: Toen hij op een nacht kennelijk aan een natuurlijke behoefte wou voldoen, wist hij amper waar hij was. Hij sukkelde wat in het donker rond en geraakte tot op de overloop waar hij het kleinste kamertje zocht. Zij gaf ze hem toen een zetje: de trap af.

ANNABEL: Ze heeft hem geduwd?

ALICE: De arme man had geen kans. Het was stikdonker, ziet u. Om zeker te zijn had ze immers alle lampen losgeschroefd.

ANNABEL: Dit is ongelooflijk! Het spijt me, ik geloof u gewoon niet. U hebt het over mijn zuster Myriam. Ze zou nooit iemand -wie dan ook- zoiets aandoen. Laat staan haar eigen vader. Ze is... het liefste, het meest kwetsbare persoonsje ter wereld.

ALICE: U hebt haar al een poos niet meer gezien, zeker?

ANNABEL: Nee, maar we hebben op regelmatige basis gecorrespondeerd. Ik...

ALICE: Ik denk dat u toch enigszins verrast zal zijn wanneer u haar ziet. Ze is waarschijnlijk erg veranderd sinds u haar de laatste keer zag. Iemand die vijftien jaar van haar leven -praktisch als een gevangene- op een oude, zieke man moet passen, die om zo te zeggen geen sociaal leven heeft, geen... seksleven, gewoon niets... Wel, dan zou u misschien ook veranderd zijn. Maar u stelde het goed, zeker? Veilig en wel, ginder in Australië.

ANNABEL: Tasmanië, als u het dan toch weten wil.

ALICE: En daar zat u rustig op uw gemak, nietwaar.

ANNABEL: Daar hebt u absoluut geen zaken mee. (*Pauze.*) Als u het dan toch wil weten, mijn vader en ik... wij waren het nooit eens met mekaar.

ALICE: Juist.

ANNABEL: Ik moest wel wegblijven. We konden het gewoon niet met mekaar vinden.

ALICE: Maar hij hield genoeg van u om u alles na te laten, da's wel duidelijk.

ANNABEL: De mensen zijn zo. Wanneer iemand zich realiseert dat hij gaat sterven, dan zal hij dikwijls proberen om de plooien glad te strijken. Meer was het niet.

ALICE: Je weet maar nooit, hé?

ANNABEL: Als je wil. (*Pauze.*) Hoe dan ook, vooropgesteld dat er in van dit alles ook maar een greintje waar is.

ALICE: Oh, meer dan een greintje, geloof me vrij.

ANNABEL: En wat hoopt u dan uit de brand te slepen?

ALICE: Waarom zou ik iets willen?

ANNABEL: Dat lijkt me duidelijk. Anders had u als verpleegster uw plicht gedaan en alles direct aangegeven.

ALICE: Ja, dat had ik misschien moeten doen.

ANNABEL: Sta daar dan niet te doen alsof u niets wil.

ALICE: Ik doe niet alsof.

ANNABEL: Wel dan?

ALICE: Ik wil een aanzienlijke som, inderdaad, Miss Chester. Ik denk dat ik daar recht op heb aangezien ik onterecht ontslagen ben. Ondanks alles wat uw zus u verteld heeft, was ik een uitstekende verpleegster voor uw vader. Ik was erg op hem gesteld geraakt -de oude schelm kon me tranen met tuiten laten lachen- en ik heb hem goed verzorgd. Te goed, achteraf bekeken. Als ik hier was blijven werken, dan zou hij vast nog geleefd hebben, zeker weten. Alleen besloot uw zus mij aan de kant te schuiven, zodat ze zich van hem kon ontdoen. Door te beweren dat ik incompetent was. Door mijn professionele reputatie te besmeuren. Ik denk dat ik daarom toch ergens recht op heb, vindt u ook niet? (*Pauze.*)

ANNABEL: Ik begrijp het. Wat wilt u dan?

ALICE: Ik heb al aan uw zus gezegd wat ik wil.

ANNABEL: Waarom spreekt u er dan met mij over?

ALICE: Omdat ik dacht dat u, als haar zus, op de hoogte moest gesteld worden van de feiten. Ik wist evenmin hoeveel ze u zou vertellen.

ANNABEL: Ik begrijp het.

ALICE: Trouwens, ik dacht dat u minstens het recht hebt om de waarheid te kennen, aangezien u degene bent die over al het geld beschikt.

ANNABEL: Aha!

ALICE: Het heeft geen zin haar iets te vragen. 't Stomme wijf heeft zelfs niks deftigs om aan te trekken.

ANNABEL: Mag ik u vragen om een ander toontje aan te slaan als u het over mijn zuster hebt!

ALICE: Ik moet zeggen dat hij haar kort aan de ketting hield, uw vader. Net genoeg om haar heen en weer naar het buurtwinkeltje te laten gaan. Dat kan je moeilijk een genereuze toelage noemen.

ANNABEL: Luister eens goed. Ik wil dat u nu dadelijk vertrekt. Begrepen? Ik zal het er met mijn zuster over hebben...

ALICE: Ja, dat zal wel moeten...

ANNABEL: Ik zeg u dat ik het er met mijn zuster zal over hebben en dan zal ik alles tot de bodem uitspitten. Maar ik zeg u ook dat mijn instinct me op dit ogenblik zegt, Miss Moody, dat ik de politie ga verwittigen om u te beschuldigen van afpersing en chantage.

ALICE: Dat mag u altijd doen. Alles zal dan als vanzelf aan het licht komen. Hangt er natuurlijk van af hoe erg u om uw zus bekommerd bent. Weet u wat, ik zal morgen rond hetzelfde uur terugkomen. Dan kunnen we met z'n allen gezellig rond de tafel gaan zitten om de zaak eens rustig te bespreken. Ik laat er u een nachtje over slapen. Zo bent u meteen ook van uw jetlag af.

ANNABEL: U kunt terugkomen als wij u terugroepen.

ALICE: U weet niet waar ik deze dagen logeer. Ik weet echter wel waar u woont. Nog een prettige dag verder, Miss Chester. Of mag ik u Annabel noemen?

ANNABEL: Zeer zeker niet! Dag, Miss Moody!

ALICE: (*Onverstoorbaar.*) Ik laat mezelf langs achter uit. Ik zie u nog wel.

Alice verdwijnt langs het tennisveld. Annabel blijft even onbeweeglijk staan. Dan schudt ze het hoofd en zegt bij zichzelf:

ANNABEL: Oh, mijn god. Myriam!

Plots horen we de afsluiting rinkelen alsof iemand er een slag op gegeven heeft.

ANNABEL: (*Schrikt.*) Wie is daar? (*Geen antwoord.*) Wie daar? Is daar iemand?

Bij de afsluiting verschijnt Myriam, haar jongere zus. In tegenstelling tot Annabel is zij eerder mollig, zacht, kwetsbaar.

MYRIAM: (*Zowat in tranen.*) Annabel...?

ANNABEL: (*Herkent haar amper.*) Myriam...?

Myriam komt te voorschijn en omarmt haar zus erg passioneel.

MYRIAM: Oh, Annie, het is zo goed om je te zien. Ik ben zo blij dat je er bent.

ANNABEL: (*Eerder onthutst door deze openhartigheid.*) Myriam, wat doe je toch? Hoe lang

ben je hier al?

MYRIAM: Ik kwam terug van het dorp. -Ik zag hoe je met haar stond te praten- Ik moest me wel verbergen. (*Haast hysterisch.*) Oh, Annie, het is een verschrikkelijk mens, je hebt geen idee... Het was een nachtmerrie. Het was gewoon een nachtmerrie.

ANNABEL: Myriam! Myriam! Rustig! Kalm! Kalmeer je toch. God, mens, kijk eens hoe je eruit ziet...

MYRIAM: Het spijt me, het spijt me zo. Ik ben niet om aan te zien.

ANNABEL: Ga zitten. Kom, ga hier zitten. (*Ze helpt Myriam op de bank.*)

MYRIAM: Ik ben een puinhoop. Oh, Annie, ik ben zo blij je te zien, je hebt geen idee...

ANNABEL: Myriam, is dat allemaal waar? Alles wat die vrouw me verteld heeft? Is dat echt waar?

MYRIAM: Oh god, gewoon een puinhoop...

ANNABEL: Myriam...

MYRIAM: Ik ben niet om aan te zien...

ANNABEL: Ja, dat zie ik.

MYRIAM: Zie me hier nu zitten...

ANNABEL: Ja, dat zie ik. Zei ik toch. Myriam, luister, wat die mevrouw me zopas heeft verteld... Is er iets van waar? Is er ook maar iets van waar?

MYRIAM: Je weet niet hoe het was, Annie, de laatste maanden. Je weet niet hoe het was... Het ging met hem altijd maar slechter en slechter..

ANNABEL: Met vader?

MYRIAM: Hij ging zo vreselijk tegen mij tekeer. Zo wreed, zo onvriendelijk. Ik kon niets goed meer doen. (*Weent opnieuw.*) Wat ik ook deed... Hij schreeuwde... Gooide met dingen, met zijn eten... Ik kon er niet meer tegen.

ANNABEL: Myriam, kalmeer nu toch. Rustig maar, liefje. Haal een paar keer diep adem. (*Myriam doet het.*) Zo ja, diep ademhalen.

MYRIAM: (*Iets kalmer.*) Het spijt me. Het spijt me zo. Zie me hier zitten. Een wrak.

ANNABEL: Ja ja, dat wisten we al. (*Met zakdoekje.*) Hier, veeg dat wat af.

MYRIAM: Dank je. Het spijt me zo... Och, ik heb er je zelfs nog niet naar gevraagd. Hoe gaat het met jou? Heb je een goede vlucht gehad?

ANNABEL: Zeker. Ik had een fantastische vlucht. Buiten het feit dat ik vanaf Singapore naast een dame met een jengelende baby zat, verliep alles naar wens. Maar goed, dat doet er niet toe. Vertel me, Myriam, ik moet het weten. Hoeveel heb jij van onze conversatie – van die mevrouw en ik- opgevangen?

MYRIAM: (*Snotterend*) Een beetje... alleen maar een klein beetje...

ANNABEL: (*Zoals tegen een klein kind.*) Vertel me nu eens, eerlijk. En nu moet je eerlijk heel met me zijn, hoor Myriam... Hoor je me? Héél eerlijk.

MYRIAM: (*Zwakjes.*) Ja.

ANNABEL: Beloofd?

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Zeg me, heb je die mevrouw welbewust ontslagen?

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Waarom? (*Opnieuw gesnotter.*) En herbegint niet! Het is nergens goed voor!

MYRIAM: Sorry.

ANNABEL: Heb je haar ontslagen omdat je zo de... medicatie van vader kon aanpassen? (*Gesnik.*) Myriam, was dat de reden? Was het dat of was het dat niet?

MYRIAM: (*Zwak.*) Ja.

ANNABEL: Heb je de dosis welbewust verhoogd?

MYRIAM: (*Knikt.*) Een klein beetje...

ANNABEL: Een klein beetje?

MYRIAM: Ik dacht dat hij er wat meer zou van slapen. Dan zou hij zo niet meer tegen me tekeer gaan.

ANNABEL: Wat bedoel je met een klein beetje? (*Myriam schudt het hoofd.*) Heb je de dosis verdubbeld? (*Ze schudt opnieuw het hoofd.*) Verdriedubbeld?

MYRIAM: Misschien een heel klein beetje meer.

ANNABEL: God in de lieve hemel! En heb je hem echt van de trappen geduwd?

MYRIAM: Een heel klein duwtje maar...

ANNABEL: (*Gespannen. Gaat van haar weg.*) Goeie god in de goeie hemel! En heb je er ook de lampen uitgehaald?

MYRIAM: Misschien een... of twee...

ANNABEL: Myriam! Je hebt hem vermoord! Je hebt vader vermoord! Besef je dat wel?

MYRIAM: Het was niet de bedoeling...

ANNABEL: Hoezo, het was niet de bedoeling?

MYRIAM: Het was een ongeluk...

ANNABEL: Myriam, van dat soort ongelukken heb ik nog nooit gehoord! Je hebt hem welbewust een vierdubbele dosis gegeven, je hebt alle lampen uitgedraaid en je hebt hem van de trap geduwd. Niemand ter wereld zal geloven dat het een ongeluk was, Myriam. Wie wel? (*Myriam begint opnieuw te huilen.*) En dat heb je allemaal aan die vrouw bekend?

MYRIAM: Zij had die brief. Ze toonde me de brief van vader.

ANNABEL: Juist. En die leek volgens jou echt?

MYRIAM: Natuurlijk. Het was toch zijn briefpapier.

ANNABEL: Goed, maar dat is nog geen... En wat zei ze tegen jou?

MYRIAM: Ze zei dat, tenzij wij -jij, haar een dik pak geld gaf, ze met de brief naar de autoriteiten zou stappen en dat die dan... dat ze vader dan zouden opgraven en een post dingetjes gingen doen.

ANNABEL: Een post mortem. Een autopsie, zul je bedoelen.

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Zouden ze het na al die tijd nog kunnen uitwijzen?

MYRIAM: Oh jawel. Zij is verpleegster, ze zei dat ze dat zonder probleem kunnen, eens ze weten waar ze naar zoeken. En dat ik dan naar de gevangenis moet. Ik wil niet naar de gevangenis, Annie...

ANNABEL: Vertel geen onzin. Je gaat niet naar de gevangenis.

MYRIAM: Zij zei van wel.

ANNABEL: Ze probeert je bang te maken, meer niet. Jij gaat niet naar de gevangenis.

MYRIAM: Je hebt daarnet gezegd dat ik vader welbewust heb vermoord. Daar ga je toch naar de gevangenis voor? Als je je vader welbewust vermoordt.

ANNABEL: Ja goed, maar... Soms gebeurt dat misschien eens, ja... Soms. Het hangt ervan af of er verzachtende... (*Ander onderwerp.*) Luister, Myriam, wat wil die vrouw van ons? Heeft ze je gezegd wat ze wou in ruil voor haar stilzwijgen?

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Geld. Ze wil geld, zeg je.

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Hoeveel geld, Myriam? (*Myriam aarzelt.*) Myriam, hoeveel wil ze?

MYRIAM: Honderdduizend pond.

Stilte. Zelfs de vogeltjes houden op met fluiten.

ANNABEL: (*Tenslotte*) Ik heb geen honderdduizend pond. Waar ter wereld moet ik honderdduizend pond vandaan halen?

MYRIAM: Die heb je niet?

ANNABEL: Natuurlijk heb ik die niet. Absoluut niet. Ik heb haast niets meer van mezelf. Ik heb een beetje opzij gelegd om van te leven. Investeringsen. Een paar aandelen, meer niet. Maar dat geld heb ik niet.

MYRIAM: Wat moeten we dan doen? Wat moet ik doen? Wat zeggen we haar?

ANNABEL: We zeggen haar dat ze... We zeggen haar dat ze er kan naar fluiten. We hebben het gewoon niet.

MYRIAM: En dat van uw zaak?

ANNABEL: Myriam, ik heb je geschreven en verteld dat ik de zaak heb opgegeven. Dat weet je toch nog...

MYRIAM: Och ja...

ANNABEL: Ik heb geen zaak meer, evenmin als ik -god zij dank- nog een echtgenoot heb. Praktisch alles wat ik bezit, steekt in die drie koffers die daar bij de achterdeur staan.

MYRIAM: Maar wat moet ik dan doen?

ANNABEL: Ik weet het niet. Ik weet het echt niet.

MYRIAM: Als we haar niet betalen wat ze vraagt, stapt ze naar de politie.

ANNABEL: Dat zal ze dan. Maar ze moet gewoon inzien dat we haar zoveel gewoon niet kunnen betalen.

MYRIAM: En van wat vader je heeft nagelaten?

ANNABEL: Volgens het schrijven van de raadsman is die som aanzienlijk kleiner dan honderdduizend pond, dat kan ik je wel vertellen. En na aftrek van de begrafenis-kosten...

MYRIAM: En het huis?

ANNABEL: Ja, ik had al het plan opgevat om het te verkopen. Maar dat geld hebben we nodig om ergens iets voor onszelf te kopen, of niet soms? Iets kleiner. Voor ons tweetjes. In, laten we zeggen, Fulham misschien. Ik zie Fulham wel zitten.

MYRIAM: Fulham?

ANNABEL: Wel ja, ergens, iets zoals Fulham, weet ik veel. Iets met twee slaapkamers. Minder stijlvol, maar... Als we allebei gaan werken moet het lukken. Ik heb het al gepland. Ik kan weer secretaresse spelen, tijdelijk dan. Tot ik iets vind dat meer uitdagingen biedt.

MYRIAM: Ben jij nu in staat om opnieuw te gaan werken?

ANNABEL: Oh ja, dat ben ik zeker. Op voorwaarde dat ik de zaken grondig aanpak. Bovendien ben ik nog steeds erg geschikt.

MYRIAM: En ik dan? Wat moet ik doen? Als ik niet in de nor zit?

ANNABEL: Jij? Wel, jij kan... je kan... We vinden wel wat, maak je geen zorgen. Je kan toch opnieuw gaan lesgeven?

MYRIAM: Ik heb al in tien jaar geen klaslokaal meer van dichtbij gezien.

ANNABEL: Dat doet er niet toe. De kinderen zien het verschil toch niet. De meesten zijn vandaag de dag ontzettend dom. Trouwens, jij gaf toch dramatiek? Dat zal wel niet veranderd zijn. Dat zal nog altijd hetzelfde geroep en gesticuleer gebleven zijn, zeker? *(Annabel lacht om haar eigen mop.)*

MYRIAM: (*Bedroefd.*) Wat moet ik doen, Annie? Echt...

ANNABEL: Kom zeg, Myriam. We geraken er wel uit, maak je geen zorgen. En als je dan toch moet zitten, zal ons dat nogal wat centen uitsparen. (*Ze lacht opnieuw.*) Nee, feit is dat we dat mens geen honderdduizend geven, laat ik je dat maar vertellen. En zelfs al had ik het, dan zou ik er nog niet aan denken.

MYRIAM: Dan moet ik naar de gevangenis.

ANNABEL: Luister, we ontmoeten haar morgenmiddag zoals ze zelf voorstelde en ik leg een compromis op tafel. Ik moet vanavond een en ander narekenen om te kijken wat ik me kan veroorloven. En daar zal ze zich tevreden moeten mee stellen, vrees ik.

MYRIAM: En als ze dat niet doet?

ANNABEL: Ze zal wel moeten. Meer krijgt ze niet. Er zal in geen geval nog onderhandeld worden.

MYRIAM: En als ze nee zegt?

ANNABEL: Dat zal niet gebeuren.

MYRIAM: Je kent haar niet. Je kent Alice helemaal niet.

ANNABEL: Dan moeten we wat komt onder ogen zien, zeker? Ach, ik snak naar een kopje thee. En dan ga ik naar bed en ga ik slá-ápen. Uitpakken doe ik morgen wel. Ik hoop dat je me mijn oude kamer hebt gegeven?

MYRIAM: Ja. Maar ik vrees dat ze er een beetje vervallen uitziet.

ANNABEL: Van de buitenzijde gezien toch. Wanneer werd dat hier nog eens geverfd, zeg?

MYRIAM: God... Niet, voor zover ik weet.

ANNABEL: (*Terwijl ze weggaat.*) Kom mee, Myriam. Kop op, we vinden er wel wat op, wees niet ongerust. We zullen er wel wat moeten op vinden, want anders... (*Ze schrijdt naar het huis toe.*)

MYRIAM: (*Die haar volgt.*) We zullen er wel wat op vinden.

Terwijl ze weggaat, wordt het licht zacht gedimd naar black-out.

* *

*

Scène 2

De volgende dag, late namiddag. Het is nog steeds even warm en zonnig.

Annabel wacht. Weer schijnt ze aangetrokken te zijn door het tennisveld. Ze staart door de omheining. Een ogenblik later komt Myriam op met een kleine vouwtafel en een tuinstoel. Ze gaat naar het zomerhuis en plaatst het tafeltje voor de schommelstoel en daarna plaatst ze de stoel. De stemming tussen beide vrouwen lijkt een beetje gekoeld.

ANNABEL: *(Terwijl ze Myriam bezig ziet.)* Ik zie niet in waarom we al die moeite doen. Ik zie het echt niet in. *(Myriam reageert niet.)* Het is net alsof we dat mens als een koninklijke gast behandelen.

MYRIAM: *(Koeltjes.)* Dat doen we niet.

ANNABEL: Het was alsof ik het wist. Ik heb al mijn rekeningen deze morgen gecontroleerd. Ik bied er haar vijfduizend aan en daar moet ze 't maar mee doen. Te nemen of te laten. Geen onderhandelingen. Niets! Mijn laatste woord.

MYRIAM: Ja, dat zeg jij.

ANNABEL: Ik kan me niet meer permitteren. En ik zeg het nog: ik heb elke penny gedraaid en gekeerd.

MYRIAM: En als ze weigert te aanvaarden?

ANNABEL: Jammer. Meer niet. Jammer. *(Myriam zwijgt.)* Eerlijk, Myriam, ik geloof niet dat we zoveel andere opties hebben. Als ze weigert de vijfduizend te aanvaarden -en ik ben bereid haar die cash in de hand te geven- als ze die dus weigert, dan bestaat de kans -als ze het type vrouw is zoals jij zegt- dat ze naar de politie stapt en hen vaders brief laat lezen. En als die bereid zijn de zaak op te volgen -en ik veronderstel dat ze dat zullen doen- dan wordt zijn lichaam waarschijnlijk opgegraven. Waarom heb je hem verdorie niet laten cremen?

MYRIAM: Hij wou het niet. Hij zag zoiets niet zitten.

ANNABEL: Hm! Ze zullen vaders lichaam waarschijnlijk opgraven en -als zij gelijk heeft en ze ontdekken sporen van een overdosis- dan hebben ze een schijn van bewijs. Het resultaat is dat ze je waarschijnlijk zult gearresteerd worden en aangeklaagd, en dat je een aanzienlijk aantal jaren de gevangenis in gaat. Ik bedoel, dat is het in een notendop.

Stilte.

MYRIAM: Dat is dus jouw alternatief?

ANNABEL: Zo zie ik het. Het spijt me Myriam, maar je hebt je werkelijk als een domme gans gedragen. Ik bedoel, alle sympathie, hoor, dat je vader van de trap hebt geduwd - ik zou in jouw plaats waarschijnlijk hetzelfde hebben gedaan- maar er dan zo'n schepsel bij betrekken en haar dan nog alles opbiechten ook...

MYRIAM: (*Stil.*) Goed.

Myriam gaat terug naar het huis. Het is alsof ze tot een besluit is gekomen.

ANNABEL: Waar ga je nu naartoe?

MYRIAM: Wijn halen.

ANNABEL: Wijn? Bieden we dat mens wijn aan?

MYRIAM: We kunnen tenminste proberen om haar naar onze kant over te halen.

ANNABEL: Luister. Alles wat ik doe is haar een som aanbieden en zeggen dat het te nemen of te laten is. Zo zit het en verder nog een prettige dag! Dit is geen sociaal onderonsje. 't Is al erg genoeg dat we haar een stoel aanbieden.

MYRIAM: (*Boos.*) Oh, maar voor jou is alles dik in orde, hoor. Ik ben wel degene die...

ANNABEL: (*Reageert prompt.*) Hoe bedoel je: 'Voor jou is alles dik in orde?'

MYRIAM: Ik ben toch degene die...

ANNABEL: Voor mij is alles niet dik in orde.

MYRIAM: (*Roept.*) Maar ik ben wel degene die de bak indraait als zij weigert om...

ANNABEL: (*Roept.*) En ik ben degene die al die poen moet zien bijeen te schrapen. Wie anders?

Stilte. Ze staan als kemphanen tegenover mekaar.

MYRIAM: (*Kalmerend.*) We zijn weer ruzie aan 't maken.

ANNABEL: Ja zeg, echt hoor...

MYRIAM: De derde keer al sinds je terug bent.

ANNABEL: (*Sec.*) Is dat zo?

MYRIAM: En je bent hier een dag.

ANNABEL: Tja, jij bent anders wel extreem enervant.

MYRIAM: Eerst ben je begonnen over de gordijnen in je slaapkamer.

ANNABEL: Ze vloeken met de beddensprei. Wat was er verkeerd met de oude gordijnen?

MYRIAM: Ze waren veertig jaar oud en ze vielen uit mekaar.

ANNABEL: Omdat ze met de hand gewassen werden. Ik zeg het nog, als ze door de droogkuis behandeld waren, zoals het hoort...

MYRIAM: (*Schreeuwt.*) Begin niet opnieuw!

Stilte.

ANNABEL: (*Mompelend.*) ...dan konden ze nog een heel mensenleven mee. (*Korte pauze.*) Wat was dat andere?

MYRIAM: (*Tussen de tanden.*) Ik kocht de verkeerde soort eieren voor het ontbijt. Moet ik nog iets zeggen? Maar goed, ik leg er mij bij neer.

ANNABEL: Ik heb je toch gezegd dat ze te groot waren voor mij. Ik krijg zulke grote eieren niet naar binnen.

MYRIAM: (*Mompelend.*) Ik zie niet in waarom. Je mond is anders groot genoeg.

ANNABEL: Wat?

MYRIAM: Ik haal de wijn. (*Af huis.*)

ANNABEL: (*Roept haar na.*) Niet voor mij! (*Mompelend tot zichzelf.*) Wijn verspillen aan dat mens... (*Kijkt rond.*) Ik krijg van die grote eieren gewoon niet naar binnen. Ze smaken zelfs anders. Ze doen er iets in, het kan niet anders.

Ze slentert naar de afsluiting en drukt haar aangezicht tegen de draad.

Plots slaakt ze een gillette, iets tussen bang en pijn in. Ze heeft het moeilijk, legt haar hand op haar borst en gaat op zoek naar haar handtas. Ze haalt er een strip pilletjes uit, neemt er twee en slikt ze in. Ze gaat in een van de stoelen zitten om even bij te komen en haar ademhaling onder controle te krijgen.

Terwijl ze zo bezig is, komt Myriam terug met een schaal waarop een geopende fles uitstekende witte wijn en drie glazen. Ze heeft voor zichzelf al een glas ingeschonken, want de fles werd ontkurkt en haar glas is gevuld. Ze zet het geheel op de tafel.

MYRIAM: Dat is wat over is van de kelder. We kunnen het evengoed opdrinken. Vader is er nooit aan toe gekomen. (*Ziet Annabel.*) Gaat het?

ANNABEL: Ja ja, alleen een... 't Is in orde.

MYRIAM: Opnieuw?

ANNABEL: Lichtjes... Ernstig is het niet.

MYRIAM: Je hebt er deze morgen al een gehad.

ANNABEL: Geen erg. Waarschijnlijk nog steeds de jetlag.

MYRIAM: Je moet eens bij iemand gaan.

ANNABEL: Deed ik al. Ik weet wat het is. Ik heb medicatie en het is geen probleem. Vergeet het. Is een van die glazen voor mij bedoeld?

MYRIAM: Ja, ik dacht dat je wel graag...

ANNABEL: Ik heb het gezegd: nee. Zei ik toch? Niet meer dus.

MYRIAM: Ik dacht dat een slokje...

ANNABEL: Myriam, als je bent zoals ik, dan bestaat er niet zoiets als *een slokje*. Dan is het alles of niets.

MYRIAM: Juist. *(Ze neemt een slokje van haar glas.)*

ANNABEL: En jij zou ook beter wat opletten.

MYRIAM: Hoe bedoel je?

ANNABEL: Je hebt ze gisteravond toch ook flink naar achterover geslagen, of niet?

MYRIAM: Ik heb misschien een glas of twee genomen. 't Was maar wijn.

ANNABEL: Ha! *Maar* wijn, zegt ze!

MYRIAM: God, bestaat er iets vervelender dan een bekeerde alcoholiste?

ANNABEL: Ik weet waar ik het over heb, meer niet.

MYRIAM: Een herboren niet-roker misschien?

ANNABEL: Ik heb nooit gerookt.

MYRIAM: Nog een geluk! We zouden nogal wat meegemaakt hebben. *(Pauze.)* We hebben nooit goed met mekaar kunnen opschieten, hé? Ook niet in het begin. Je stond

altijd tegen mij te schreeuwen. Mijn grote zus. Jij werd verondersteld op mij te passen. Al wat je deed was tegen me staan schreeuwen. Of me compleet negeren als het je zo uitkwam.

ANNABEL: Jij was een klein verwend kreng. Het lieverdje van papa.

MYRIAM: Soms keek je dwars door me heen. Alsof ik niet bestond.

ANNABEL: Je was ook een verstokte leugenaar en je was verschrikkelijk enervant.

MYRIAM: Misschien probeerde ik gewoon de aandacht te trekken.

ANNABEL: Daar ben je dan mooi in geslaagd. (*Pauze.*) Tussen haakjes, je bent nog geen haar veranderd. Je bent nog steeds even verschrikkelijk enervant.

MYRIAM: Je bent hartelijk bedankt.

Pauze.

ANNABEL: Het spijt me. Dat was niet erg vriendelijk.

MYRIAM: Dat was het niet, nee...

ANNABEL: Het spijt me.

Pauze.

MYRIAM: Jij zegt zomaar wat. Jij zegt soms zomaar wat zonder erbij na te denken. Hoe slim toch! En kwetsend! Geboren met een flink stel hersenen en je doet niet eens de moeite om ermee na te denken.

ANNABEL: Misschien heb je gelijk. Maar wees gerust, ik kreeg de rekening al gepresenteerd. Echt waar.

MYRIAM: Misschien had je van de ervaring kunnen leren.

ANNABEL: Doen wij dat? Een van ons beiden? We zijn toch wie we zijn? Ik denk nooit na en jij bent dom.

MYRIAM: Daar ga je weer.

ANNABEL: Het spijt me. En het spijt me ook als ik je kindertijd verknoeid heb. De mijne werd anders ook flink verknoeid...

MYRIAM: Ik ben er zeker van dat je dat deed. Ik weet dat je het deed. Toch voor een deel. Voor zover ik me kan herinneren. Wat ik er kon van begrijpen. (*Korte pauze.*)

Hoe dan ook, het was voor mij echt pijnlijk. Meer zeg ik er niet over. Toen moeder stierf, was het hier zo eenzaam. Eens jij weg was -weg *liep*- bleven alleen ik, vader en tante Gwen over.

ANNABEL: Tante Gwen. Lieve hemel, het verbaast me dat jij dat allemaal overleefd hebt. Echt waar. (*Ze lacht haar karakteristieke lach.*) Het verbaast me evenzeer dat er nog iets van die wijnkelder is overgebleven.

MYRIAM: Tante Gwen dronk alleen maar wodka.

ANNABEL: En of!

MYRIAM: Liters en liters wodka. Ik had een grote zus nodig. Je had hier moeten zijn, Annabel. Je had niet mogen weggaan.

ANNABEL: Ik kon niet blijven. En ik heb het al gezegd, noem me geen Annabel. Annie of Anna als het niet anders kan, alsjeblieft.

MYRIAM: Sorry.

ANNABEL: De enige die me Annabel noemde was vader.

MYRIAM: Hoe kon ik het vergeten? De laatste dagen was het praktisch het enige wat hij zei: Annabel! Annabel! Waar is Annabel? Pak je weg, jij, ik wil Annabel! Annabel! Annabel! Annabel!

ANNABEL: Dat geloof ik niet.

MYRIAM: “Ze is hier niet, stomme lul! Ze is vijfendertig jaar geleden van huis weggelopen.” (*Korte pauze.*) ‘t Is toch waar...

ANNABEL: Noem me zo niet meer, wil je.

MYRIAM: Ik zal het proberen te onthouden.

ANNABEL: Het klinkt telkens alsof ik iets verschrikkelijk verkeerd heb gedaan.

Myriam drinkt haar glas leeg en doet het meteen weer vol.

ANNABEL: Je gaat er toch niet weer een nemen?

MYRIAM: Ogenblikje. Ik haal de andere stoel. Ze zal niet lang meer wegblijven.

Met het glas in de hand gaat Myriam naar het huis. Ze blijft even staan en kijkt naar Annabel, die nog steeds aan de tafel zit.

MYRIAM: Dat zomerhuisje is al in geen jaren gebruikt, weet je. Tja, als je alleen bent dan maak je je daar niet echt zorgen over, hé.

ANNABEL: Ik kan me zelfs niet herinneren *dat* we het ooit gebruikt hebben. Hij heeft het alleen maar laten bouwen omwille van de put. Zo was het toch?

MYRIAM: Och ja, de put. Die was ik glad vergeten.

ANNABEL: Om te beletten dat een van ons er in zou vallen. Is die er nog?

MYRIAM: Waarschijnlijk. Het valluik toch. Zeker van.

ANNABEL: Waar?

MYRIAM: Daar waar jij zit, denk ik.

ANNABEL: (*Vlug recht.*) Oh. Ja.

MYRIAM: 't Is oké, hoor. Al in jaren niet open geweest. (*Maakt aanstalten om weg te gaan.*) Ik ben direct terug.

Myriam af huis. Annabel neemt de fles en leest het etiket. Ze fronst en zet ze terug. Plots horen we het gerinkel van de afsluiting, alsof iets of iemand er een klap op gaf. Annabel reageert nerveus. Ze gaat naar de afsluiting, maar blijft op veilige afstand.

ANNABEL: Wie is daar? Miss Moody? Ik zie u, hoor. (*Pauze.*) Hallo?

MYRIAM: (*Op met haar glas en een tweede vouwstoel.*) Wat scheelt er?

ANNABEL: Ik denk dat daar iemand zit.

MYRIAM: (*Zet de stoel neer en komt bij Annabel*) Waar?

ANNABEL: Ik heb ze daarnet gehoord. Ze sloegen tegen de afsluiting.

MYRIAM: (*Kijkt door de afsluiting.*) Daar is toch niemand? God, is dat daar overwoekerd, zeg. Je zou er niet eens meer kunnen in spelen.

ANNABEL: Misschien zitten ze aan de zijkant. Kijk eens daar aan de zijkant. (*Myriam kijkt.*) Zie je wat?

MYRIAM: Geen kat.

ANNABEL: Toch heb ik iets gehoord.

MYRIAM: Een vogel misschien. Vliegen altijd tegen die omheining. Stomme beesten.

Myriam komt terug en plaatst de stoel. Annabel blijft bij de omheining staan.

ANNABEL: Ik heb altijd een hekel gehad aan deze plek.

MYRIAM: Wat? Het tennisveld?

ANNABEL: Weet je 't niet meer? Nee, jij was nog te jong. Ik was zeven of acht. Elke dag van de vakantie, als ik niet vastgeklonken zat in die vervloekte kostschool. Hij sleurde me hier elke namiddag naartoe. Hij zou het mij leren!

MYRIAM: Wie? Vader?

ANNABEL: De meedogenloze bruit! “Vooruit Annabel! Sla er op, meid! Sla dan op dat vervloekte ding! Wat scheelt er, meid?” Uur na uur bleef hij die smerige tennisballen op me afschieten, bal na bal. Op de duur weende ik zo hard, dat ik zelfs niet meer in staat was om ze te zien. Sneller, alsmaar sneller! Ze misten hun doel niet. Ik kon niet vlug genoeg weg geraken. Maar hij was... zo sterk! En ik was altijd iets te onhandig. Oefenen op een menselijk doelwit. Bont en blauw was ik. “Komaan Annabel, hef dan tenminste je dikke kont op!” Ik viel op de grond, vel van mijn knieën, geschaafde ellebogen... Dat komt nu allemaal terug. God, ik verafschuw die sport. Ik zou gewoon niet naar Wimbledon kunnen kijken.

MYRIAM: *(Een slokje wijn.)* Maar het blijft een mooie tuin. Ik zal hem missen. Als we naar Fulham verhuizen.

ANNABEL: Ik zei gewoon maar Fulham, hoor. Kan ook ergens anders zijn. Battersea voor mijn part.

MYRIAM: Ah. *(Denkt na.)* Kunnen we niet gewoon hier blijven?

ANNABEL: Ik wil hier niet blijven. Deze plek zit vol met de meest afschuwelijke herinneringen. Voor jou toch ook? Dat moet wel.

MYRIAM: Tja... 't Is dat ik hier altijd gewoond heb, hé. Meer niet.

ANNABEL: Tijd voor verandering dan, zeker? Hoe dan ook, hier in de buurt is evenmin werk te vinden. We zullen heen en weer moeten reizen. Daar kunnen we op onze leeftijd toch niet meer aan beginnen.

MYRIAM: Een pak mensen doen het.

ANNABEL: Wel, ik dan niet. *(Bekijkt haar zus zuur.)* Drink jij veel op je eentje?

MYRIAM: Begin weer niet over mij?

ANNABEL: Ik vraag het gewoon.

MYRIAM: Ik drink soms een glas, ja. 's Avonds. Waarom niet? Ik heb toch ook recht op een pleziertje.

ANNABEL: Mij goed, je doet wat je wil. Alleen... Het is nooit goed om in je eentje te zitten drinken. Het is zo dat alle miserie begint.

MYRIAM: Wat moet je dan doen als je geen keuze hebt?

ANNABEL: *(Na een pauze.)* Smaakt die niet naar kurk?

MYRIAM: Wat?

ANNABEL: De wijn. Hij is lichtjes troebel. Volgens mij smaakt hij naar kurk.

MYRIAM: Hij smaakt best. *(Pauze.)* Ze is laat.

ANNABEL: Ze houdt ons waarschijnlijk aan het lijntje.

MYRIAM: Mogelijk. *(Pauze.)* Ik heb wel wat geprobeerd, hoor. Ik heb hier niet gewoon zitten vegeteren. Op een keer heb ik zelfs avondschoon gevolgd. Elke woensdag.

ANNABEL: Echt? Wat heb je gevolgd? Iets nuttigs?

MYRIAM: Loodgieter.

ANNABEL: Loodgieter?

MYRIAM: Er was een cursus sanitair voor vrouwen. Maar dat lag me niet zo. Daarom schakelde ik over op elektriciteit voor beginners, maar dat was nog saaier. Ik had in die tijd het grootse idee opgevat om een tweede badkamer te installeren en de elektrische leidingen in huis te vernieuwen, zie je. Maar dan verslechterde vaders toestand en moest ik het wel opgeven.

ANNABEL: Zeg eens, is er niemand anders in je leven. Echt niemand anders?

MYRIAM: Nee. Zelfs niet nu onze allerliefste vader er niet meer is. Nee, echt niemand. Alleen deze oude jongedochter, oudste vrijster van de parochie. "Neemt gij deze vrouw...?" Nee, dat gebeurt in geen geval. Serieus, zeg...

ANNABEL: En die... hoe heet hij ook weer?

MYRIAM: Oh. Je bedoelt Lewis? Lewis ging ervandoor. Heb ik je verteld in een brief.

ANNABEL: Heb je dat... Ik...

MYRIAM: Je hebt mijn brieven toch gelezen?

ANNABEL: Natuurlijk.

MYRIAM: Je zou het anders niet zeggen. Je schijnt precies niets over mij te weten. Ik heb anders alles over jou en je heilige Brad gelezen. Bladzijden lang.

ANNABEL: Ik moest het toch aan iemand kunnen schrijven.

MYRIAM: Dat was duidelijk. *(Pauze.)* Waarom heb je dat zo lang verdragen? Ik dacht dat jij de stoere was.

ANNABEL: Was het maar zo eenvoudig... *(Pauze.)* Ik heb geen zin om erover te praten. Het is voorbij.

MYRIAM: Ik snap niet hoe je kunt leven met iemand die je slaat.

ANNABEL: Toe, Myriam, ik wil er niet over praten.

MYRIAM: Stompen in je gezicht. Hoe kun je bij zo iemand blijven?

ANNABEL: Deed ik niet. Ik ben van hem weggegaan.

MYRIAM: Na achttien maanden. Je hebt het zowat een jaar verdragen.

ANNABEL: Ik zeg het toch: was het maar zo eenvoudig. Sorry, ik wil het er niet meer over hebben. 't Is vergeten. Hij is weg. Weg uit mijn leven. Hij maakt nu zonder twijfel iemands anders leven zuur. *(Opnieuw die lach.) (Korte pauze.) (Plots.)* Het resultaat van dat alles was dat ik meer en meer begon te drinken, een lichte hartaanval kreeg, mijn zaak failliet ging, ik wegwijnde en mijn zuster net mijn vader heeft vermoord. En hier zit ik nu knusjes thuis. Een boeiend leven tot nu toe, geef toe. *(Pauze.)* Misschien ben ik een geboren verliezer, ik weet het niet.

MYRIAM: *(Plechtig.)* Ik heb een hekel aan mensen die zoiets zeggen. Echt, ik veracht ze.

ANNABEL: *(Een beetje opgeschrikt.)* Wat?

MYRIAM: Niemand wordt geboren als een verliezer. *(In stilte neemt ze een slok.)*

ANNABEL: Ik neem aan dat... Lewis geen misbruik van je maakte?

MYRIAM: Nee. Verre van.

ANNABEL: Je bent om andere redenen uit mekaar gegaan?

MYRIAM: We zijn uit mekaar gegaan omdat vader het afkeurde dat ik met Lewis ging. Hij beviel hem niet. Bepaald niet. God weet waarom. Maar wat wil je? Ik bleef hem in feite nog een hele poos uitdagen -terloops gezegd, waarschijnlijk een van de

redenen waarom ik uit zijn testament werd geschrapt- want ondanks alles bleef ik Lewis zien. We zijn nooit tot in de slaapkamer geraakt, maar hij kwam me tenminste opzoeken. Maar schone liedjes duren nooit lang. Vader had een erg sterke persoonlijkheid.

ANNABEL: Tegen wie zeg je het.

MYRIAM: Tot het bittere einde...

ANNABEL: Waarom kon hij Lewis verdorie niet verdragen? Hij zou blij moeten geweest zijn dat je...

MYRIAM: Vader gaf geen reden. Hij zei dat hij dacht dat Lewis een slechte invloed had, hij vertrouwde hem niet en hij wou niet dat hij nog langer aan huis kwam. Het was tenslotte zijn huis, wat konden we doen? Ik zat hier gebonden, we konden mekaar moeilijk ergens anders zien.

ANNABEL: Je had er toch wat kunnen op vinden, zeker?

MYRIAM: Zo eenvoudig is het nooit.

ANNABEL: Je had ermee kunnen dreigen om het hier af te trappen. Volgens mij toch.

MYRIAM: (*Bekijkt haar.*) Dat konden we toch niet alle twee doen, Annabel. Of wel soms?

ANNABEL: (*Stil.*) Nee...

MYRIAM: Iemand moest zijn verantwoordelijkheid opnemen. Volgens mij toch. Ik weet dat jij vindt dat je er alle recht toe had, maar hij heeft ons alle twee slecht behandeld. Weliswaar elk op een andere manier. En tenslotte bleef hij toch onze vader.

ANNABEL: Heeft hij jou slecht behandeld?

MYRIAM: Och, je hebt er geen idee van, Annabel. Je hebt echt geen idee.

ANNABEL: (*Zacht.*) Annie.

MYRIAM: Annie. (*Pauze.*) Ik denk dat ik er het meeste spijt van heb dat ik op een dag zal sterven zonder ooit geweten te hebben wat liefde -echte liefde- is. Dat ik de kans niet heb gekregen om liefde te geven of liefde te ontvangen van iemand. Al de rest zou ik nog kunnen accepteren: geen echt intieme vrienden, geen wild sociaal leven, geen hippe kleren, geen exotische vakanties, geen kinderen... Daar zou ik nog kunnen mee leven. Maar nooit geweten hebben, nooit in staat geweest zijn om me te verheugen in het besef dat ik door iemand echt bemind word. Al was het maar gedurende één seconde... Dat maakt me soms zo droevig.

ANNABEL: (*Geraakt*) Oh, Myriam...

Ze wil naar Myriam om haar troosten, maar die wijst haar gebaar kordaat van de hand.

MYRIAM: Dat doe je niet. Alsjeblieft. Dat komt dertig jaar te laat, Annie. Echt waar. Spijt me, hoor.

ANNABEL: (*Pijnlijk, staart Myriam aan.*) Ze had gelijk wat jou betreft, die vrouw. Je bent helemaal anders. Je bent erg veranderd.

MYRIAM: Ja.

Opnieuw stilte tussen de twee. Alice op van de kant van het tennisveld. Prettig gekleed voor de ontmoeting. Rond de hals een licht sjaaltje. Ze bekijkt hen een seconde lang.

ALICE: Dag.

ANNABEL: (*Koud.*) Goeie dag.

MYRIAM: (*Idem.*) Hallo.

ALICE: Opnieuw zo'n prachtige dag. En jullie zitten hier op 't gemakje buiten. Moet kunnen. Profiteer er maar van. Nu het nog kan. Hebben we niet alle dagen de kans voor.

MYRIAM: Wil je niet gaan zitten?

ALICE: Dank je.

Iedereen gaat zitten.

MYRIAM: Wou je een glaasje wijn?

ALICE: Oh, hoe vriendelijk. Ik hoop niet dat je gaat veronderstellen dat je me op die manier kan lijmen.

MYRIAM: Sorry?

ALICE: (*Geamuseerd.*) Je verdoet je tijd, Myriam. 't Is maar dat je 't weet.

Myriam schenkt een glas in. Haar eigen glas is nog half vol.

ALICE: Danke. (*Tot Annabel.*) Wilt u niets?

ANNABEL: Ik drink niet..

ALICE: Echt? Ze weet niet wat ze mist, hé?

ANNABEL: Dat weet ik wel.

ALICE: Gezondheid dan maar.

Alice heft het glas naar Myriam. Ze drinken allebei.

ALICE: Mooi zo. Nu kunnen we tenminste gezellig babbelen.

ANNABEL: Gezellig. *(Stilte.)*

ALICE: Kan ik daaruit afleiden dat we akkoord zijn?

ANNABEL: Dat hangt ervan af.

ALICE: Van wat?

ANNABEL: Of u bereid bent ons aanbod te aanvaarden.

ALICE: *Uw* aanbod?

ANNABEL: Ja.

ALICE: Ik denk niet dat u het goed begrepen hebt. *Uw* aanbod? Ik ben -dacht ik toch- degene die een aanbod deed. Al wat u moet doen is de gevraagde prijs betalen. Of niet. Dat is de enige keuze.

ANNABEL: Wij vinden beiden dat de gevraagde prijs volkomen onredelijk is.

ALICE: Ach zo. *(Met een blik naar Myriam.)* En uw zus gaat is natuurlijk akkoord mee?

MYRIAM: Euh...

ANNABEL: Dat is ze zeker. Wat u vraagt, daar is in geen geval sprake van.

ALICE: In geen geval akkoord. Ik dacht dat honderdduizend pond in ruil voor -laten we zeggen- tien jaar van iemands leven niet onredelijk is. Tienduizend per jaar... Toch niet zó overdreven veel om aan de vrijheid van uw eigen zus te spenderen?

ANNABEL: Het gaat erom... Ik heb geen honderdduizend pond.

ALICE: Dan zou ik maar beginnen zoeken als ik u was.

ANNABEL: *(Geïrriteerd.)* Doe niet belachelijk. Waar moet ik zo'n pak geld vandaan halen?

ALICE: Weet ik veel. Dat is uw probleem. Je kan altijd het huis verkopen, veronderstel ik. Zoveel geven ze er toch minstens voor? Ook al staat het half op instorten.

ANNABEL: Als ik het huis ooit verkoop, dan zal het niet zijn om het geld aan u te geven.

MYRIAM: Ja. En waar worden wij verondersteld te leven als we dat doen?

ALICE: Oh, ik zou zo denken dat er van meer dan honderdduizend genoeg overblijft om je een kleine, knusse mobilhome aan te schaffen. Misschien zelfs een caravan, wie weet?

ANNABEL: Een caravan?

ALICE: Een kleintje dan.

MYRIAM: Wij gaan niet in een caravan leven. Wat denk jij wel?

ALICE: Heel wat mensen doen dat, schat.

ANNABEL: Zonder twijfel. Misschien kiezen ze ervoor om...

ALICE: Misschien hebben ze niet eens de keuze. *(Stilte.) (Plots ongeduldig recht.)* Komaan zeg, honderdduizend... Mijn laatste bod. Te nemen of te laten. *(Ze trekt zich even discreet terug.)*

MYRIAM: *(Fluisterend.)* We kunnen niet met ons tweeën in een caravan leven.

ANNABEL: *(Idem.)* In geen geval.

MYRIAM: *(Idem.)* We maken mekaar binnen de veertien dagen kapot.

ANNABEL: *(Idem.)* Die kans is heel reëel.

MYRIAM: *(Idem.)* Ik bedoel, je bent hier amper vierentwintig uur en ik word nu al gek!

ANNABEL: *(Idem.)* Ik weet perfect hoe dat aanvoelt.

Alice staat bij het tennisveld en nipt van haar wijn.

ANNABEL: *(Doet nog een laatste poging.)* Luister... euh, miss...

ALICE: Alice.

ANNABEL: Alice.

ALICE: Een beslissing getroffen, hoop ik?

ANNABEL: Ik moet u zeggen... Ik heb het aan het hart.

ALICE: *(Bezorgd.)* Ochot.

ANNABEL: Het is vrij ernstig. Ik moet... uiterst voorzichtig zijn.

ALICE: Dat zal wel, zeg.

ANNABEL: Ik bedoel, de minste emotie, begrijpt u...

ALICE: *(Komt naar de tafel. Minzaam.)* Ja... ja...

ANNABEL: ... kan fataal zijn, ziet u.

ALICE: Amai zeg...

Myriam vult de lege glazen van zichzelf en Alice. Alice zal nu regelmatig van de hare nippen. Myriam drinkt niet meer.

ANNABEL: En dit is niet precies iets... begrijpt u... Dit alles is niet... Voor mij... Zeker niet.

ALICE: Ik begrijp u volkomen. *(Pauze.)* Misschien zou u voor een bungalow moeten gaan, dan?

ANNABEL: Een wat?

ALICE: Een bungalow. Een huisje zonder trappen, je weet wel.

ANNABEL: *(Kortaf.)* Ik weet wat een bungalow is.

ALICE: Ik bedoel, als dat een probleem is voor u. Dan snap ik dat wel. Zelfs in en uit een kampeerwagen klimmen kan al kloppingkjes veroorzaken, nietwaar.

ANNABEL: *(Bekijkt haar.)* Ik heb de indruk dat u me niet ernstig neemt, of wel?

ALICE: *(Op dezelfde toon.)* Ik heb de indruk dat u me evenmin ernstig neemt, of niet?

Stilte. Annabel zoekt een nieuw argument. Alice is terug aan de tafel komen zitten.

ALICE: Goed. Laat eens horen. Hoeveel ben je bereid me te geven?

ANNABEL: *(Na een lichte aarzeling.)* Vijfduizend pond.

ALICE: Sorry. Ik denk niet dat ik dat goed gehoord heb.

ANNABEL: Vijfduizend pond.

ALICE: Voor die brief?

ANNABEL: En voor uw belofte tot stilzwijgen.

ALICE: *(Na een korte pauze.)* Lekkere wijn. *(Zet haar glas op tafel en maakt aanstalten om te vertrekken.)*

ANNABEL: Wat gaat u doen?

ALICE: Ik ga naar de politie.

MYRIAM: *(Staat ook recht, met het glas in de hand.)* Nee, wacht!

ALICE: Wat ik al van bij het begin had moeten doen.

ANNABEL: Luister. Dat spelletje kunnen we allebei spelen. Ik kan evengoed naar de politie gaan, weet u, en hen vertellen wat u van plan bent.

ALICE: Doe dat. En neem misschien uw zus mee. Dan moeten ze geen moeite meer doen om haar te komen arresteren.

ANNABEL: *(Beetje boos.)* Luister nu eens goed...

ALICE: *(Plots keihard.)* Nee, luister jij eens goed, Annabel. Jij komt met dat geld voor de pinnen of die getikte feeks van een zus van jou wordt er voor een hele lange tijd in gedraaid. Ben ik duidelijk genoeg?

Het (nog steeds volle) glas wijn van Myriam valt uit haar hand en komt in het gras terecht.

MYRIAM: Oh!

ALICE: Oeps!

MYRIAM: *(Raapt het glas op.)* Sorry.

ALICE: Goed, mag ik dan nu uw definitieve antwoord kennen?

ANNABEL: Mijn definitieve antwoord is dat je er kan naar fluiten

ALICE: Geen probleem. Dat zal ik doen. Klaar en duidelijk. Beloofd. *(Maakt zich klaar om te vertrekken.)*

MYRIAM: Momentje.

ALICE: Ja?

MYRIAM: Alsjeblieft toch. Stel dat we het geld vinden. Ergens, op één of andere manier. Hoeveel tijd zou je ons dan geven om het bijeen te krijgen?

ANNABEL: Hangt er vanaf. Je zei dat je denkt dat je het kunt krijgen?

MYRIAM: Misschien...

ANNABEL: Myriam...

ALICE: We hebben het hier wel over honderdduizend pond.

MYRIAM: Ja, natuurlijk.

ALICE: En jij kan dat te pakken krijgen?

MYRIAM: Waarschijnlijk.

ANNABEL: Myriam, wat heeft dit te betekenen?

ALICE: Waar hebben we dan zitten over discutenen?

ANNABEL: Mijn zuster weet niet wat ze zegt... Dit is nonsens.

MYRIAM: *(Die zich een nieuw glas inschenkt.)* Ik heb toevallig een vriend die misschien in staat is om me... zoveel te lenen. Misschien... Als ik het hem vriendelijk vraag. Hij is... echt dol op me. Tenminste, dat denk ik toch.

Ze vult ook het glas van Alice.

ANNABEL: Aan wie heb je dan gedacht? Jij kent niemand die zoveel geld heeft. Wie is dat dan?

MYRIAM: Hij heet Lewis. Weet je nog dat ik het over hem had?

ANNABEL: Lewis?

MYRIAM: Lewis.

ANNABEL: Heeft Lewis zoveel geld?

MYRIAM: Oh ja.

ANNABEL: En je zei dat Lewis vader niet beviel?

ALICE: Over wie hebben jullie het eigenlijk?

MYRIAM: Een goede vriend van mij die Lewis heette.

ALICE: Die? Die gast die je kwam opzoeken toen ik hier nog werkte?

MYRIAM: Precies.

ALICE: Die met zijn brommertje?

MYRIAM: Dezelfde.

ALICE: Een beetje kaal vooraan met een grappige snit achteraan.

MYRIAM: Die, ja.

ALICE: Die was geen cent waard. Hij gapte het eten uit je kast.

MYRIAM: Dat is niet waar.

ALICE: Ik heb hem betrapt. Propte blikken bonen onder zijn jasje.

MYRIAM: Goed, misschien gebeurde het wel eens. Toevallig. Hij was erg excentriek.

ALICE: Hij was verdorie gewoon getikt. Geen wonder dat je pa hem een schop onder zijn kont gaf. Luister, schatje, daar trap ik niet in. Spijt me. Je zal hooguit vijftwintig pond uit hem kunnen persen en dan alleen nog als hij zijn brommertje verkoopt, dat hij hoogst waarschijnlijk ergens gepikt heeft. Nee, we mogen gerust aannemen dat alle onderhandelingen nu beëindigd zijn. *(Tot Annabel.)* Heb ik gelijk? *(Geen antwoord.)* Ja, dus.

MYRIAM: *(Bezorgd.)* Annabel?

ANNABEL: *(Stijfjes.)* Volkomen gelijk.

ALICE: *(Ledigt haar glas.)* Nog een goeie dag verder. Ik zie jullie in de rechtbank.

Ze zet haar glas op de tafel en wil af langs de kant van het tennisveld. De anderen bekijken haar, emotieloos. Ze draait zich om en zegt:

ALICE: Nog één ding, voor ik ga. *(Ze wankelt en slist lichtjes.)* Je hebt daar een verdomd stuk van een zus, Myriam, moet ik zeggen. Serieus waar... Als 't kalf verdronken is, is 't toch goed dat uw familie achter u staat. Presolek... Per-soon-lijk, als ik zo'n zus had... *(Wankelt.)* Zo'n zus... zus... wat heb ik nu? Een zuss...ussss...

Alice grabbelt naar de afsluiting in een poging om recht te blijven staan, tot ze op haar knieën zakt en op de grond terecht komt. De twee kijken toe.

ANNABEL: Wat scheelt er met haar? Wat gebeurt er?

MYRIAM: Ik denk dat ze een beetje te veel wijn heeft gedronken...

ANNABEL: Maar ze heeft amper -hoeveel?- drie glaasjes...

MYRIAM: (*Naar haar.*) Ja, maar misschien was ze allergisch voor... het bezinksel.

ANNABEL: Jij hebt er nochtans geen last.

MYRIAM: Oh, maar ik heb niet van die gedronken. Mijn fles staat in de keuken.

ANNABEL: (*Er begint wat te dagen.*) Myriam! Om de liefde gods! Je hebt toch niet... je hebt...

MYRIAM: Alleen een paar pijnstillertjes van vader. (*Bij Alice.*) Zou je me niet liever helpen? (*Ze begint aan Alice te sleuren.*)

ANNABEL: Myriam, wat denk je waar je mee bezig bent? Dit is geen oplossing...

MYRIAM: (*Idem.*) Help me, Annie. Doe je 't of niet?

ANNABEL: Dit alles stelt het onvermijdelijke alleen maar uit.

MYRIAM: Help me, alsjeblieft!

ANNABEL: (*Met tegenzin naar haar.*) Je kan de mensen niet zomaar drogeren. Dat is in strijd met de wet.

MYRIAM: (*Licht opgewonden.*) Ik ga niet naar de gevangenis, Annie. Ik wil niet naar de gevangenis! Ik wil niet naar de gevangenis! Wil je me nu helpen, alsjeblieft!

ANNABEL: Wat doen we met haar?

MYRIAM: Naar het... naar het zomerhuisje, vooruit.

ANNABEL: Mooi. Goed idee. We zetten haar in de zetel tot ze bijkomt. Verstandig idee.

MYRIAM: Trekken!

ANNABEL: Maar ik trek! (*Buiten adem.*) Verdorie, die is zwaar.

Ze beginnen Alice richting zomerhuisje te trekken. Voor Annabel is het een zware klus. Ze heeft het steeds moeilijker met haar ademhaling.

MYRIAM: Blijven trekken.

ANNABEL: (*Buiten adem.*) Wat haal je toch in je hoofd? Wat hoop je om de duivel te bereiken?

MYRIAM: Trekken!

ANNABEL: Ik kan niet meer, Myriam. Echt niet...

MYRIAM: We zijn er bijna...

ANNABEL: Ik moet stoppen, sorry.

Annabel staat met de hand op de borst te snakken naar adem. Het doet pijn. Myriam is met Alice's lichaam tot bij het zomerhuisje geraakt.

MYRIAM: (*Triomf.*) Zo! (*Ziet Annabel.*) Alles goed?

ANNABEL: (*Zwak.*) Mijn handtas. Wil je me mijn handtas... Alsjeblieft.

MYRIAM: Ja. Natuurlijk. (*Ze doet het.*) Hier.

Ze geeft haar de handtas en Annabel haalt er een stripje pilletjes uit waarvan ze er twee neemt. Myriam heeft intussen een van de stoelen uit het zomerhuisje genomen en naast Annabel in het gras gezet.

MYRIAM: Hier. Je zou beter wat gaan zitten.

ANNABEL: Bedankt. Het gaat wel over. Zit over mij maar niet in. Hou je met haar bezig. (*Ze gaat zitten.*)

MYRIAM: Doe ik.

Annabel zit iets verder van het Zomerhuisje en merkt Myriam amper op. Ze haalt diep adem en probeert te recupereren. Intussen schuift Myriam de tafel en de stoel opzij om het luik vrij te maken.

ANNABEL: Ik bedoel, waarom moest dat mens nu gedrogeerd worden? Ze was duidelijk vastbesloten. Zodra ze bijkomt, loopt ze recht naar de politie. Het enige wat je bereikt, is uitstel. Meer niet.

Intussen heeft Myriam de ring van het luik gevonden en slaagt ze erin -niet zonder moeite- om het open te krijgen. Daaronder ligt een schijnbaar peilloze diepte. Annabel merkt dit alles (nog) niet op.

ANNABEL: Nee, ik heb het volgende besloten. De beste aanpak is om ons samen vrijwillig te melden bij de politie. Voor zij het doet. We leggen volledige bekentenissen af. - We hoeven niet te spreken over lampen die losgeschroefd waren en dergelijke.

Het is haar woord tegen het onze.- (*Myriam sleept het lichaam naar het gapende gat.*) We vertellen dat jij over je toeren raakte omdat je dag en nacht voor vader moest zorgen, dat je bijna geen slaap had, dat je op was van de zenuwen, en dat je als gevolg daarvan alles verkeerd ingeschat hebt. (*Ziet nu pas wat Myriam van plan is en roept:*) Myriam! wat ga je doen!!

MYRIAM: Kom me helpen!

ANNABEL: (*Haast hysterisch naar Myriam.*) Wat ga je doen? Wat ga je toch doen?

MYRIAM: Help me met haar! (*Duwt aan het lichaam.*)

ANNABEL: Nee! (*Trekt aan het lichaam.*)

Pauze. Even een korte krachtmeting van duwen en trekken tussen de twee zussen, waarbij Annabel het onderspit moet delven. Ze wankelt lichtjes achteruit. Myriam doet alleen verder.

ANNABEL: (*Moeilijk.*) Ik ga... Ik ga... om hulp roepen... Ik ga de politie bellen... We kunnen dit niet doen, Myriam... Het is zelfs verkeerd... erg verkeerd... Je moet... beseffen dat...

MYRIAM: (*Sleept Alice nog dichterbij het gat.*) Ze wil dat ik naar de gevangenis ga. En ik ga niet naar de gevangenis, Annie...

ANNABEL: Luister, Myriam. Misschien zenden ze je helemaal niet naar de gevangenis. Misschien ga je gewoon het ziekenhuis in voor een tijdje, meer niet...

MYRIAM: Ziekenhuis? Ik ga niet naar een ziekenhuis!

ANNABEL: Misschien zelfs niet eens dat... Myriam, denk toch na over wat je gaat doen voor je 't echt doet. Denk goed na. Als je er haar... Als je Alice in de put laat vallen, dan is er geen weg meer terug, echt niet. Dan zullen ze je zeker in de gevangenis stoppen en dit keer voor heel lang.

Myriam heeft Alice nu precies op de rand gekregen.

ANNABEL: Myriam... Denk goed na... Denk alsjeblieft goed na...

Het is alsof Myriam al haar krachten samenbalt voor een laatste inspanning. Plots komt Alice ietwat bij bewustzijn.

ALICE: (*Onduidelijk.*) Wat?... Wat ga je... Wat ga... Wa...

Myriam gilt, waarna ze Alice een duw geeft. Deze verdwijnt in de diepte, terwijl ze een kreet slaakt.

ANNABEL: Myriam! Nee!!

Myriam klapt het luik dicht en gaat er op staan.

MYRIAM: (*Triomfantelijk.*) Opgeruimd staat netjes!

ANNABEL: (*Zwak.*) Nee... Nee... Nee...

Pijnlijke stilte. Annabel gaat achterover gezakt op haar stoel zitten. Myriam maakt de wijnglazen leeg en giet de rest van de fles in het gras.

ANNABEL: (*Vol ongeloof.*) Heb je haar nu gedood?

MYRIAM: (*Evident.*) Ik veronderstel het toch. Het is ongeveer dertig voet tot in het water. Minstens. Je ziet zelfs de bodem niet.

ANNABEL: Oh mijn god!

MYRIAM: Het was de enige manier, Annie. Het is beter zo. Nu zijn we vrij, zie je. Allebei.

ANNABEL: Ze zullen haar vinden. Ze zullen haar hoe dan ook vinden.

MYRIAM: En hoe gaan ze dat doen?

ANNABEL: Omdat ze ergens zal gemist worden. Iemand zal haar missen, Myriam. En dan komen ze haar zoeken.

MYRIAM: Waarom zouden ze? Niemand weet dat ze hier is geweest. Ze heeft het aan niemand verteld. En wij hebben haar nooit gezien. Trouwens, wat zou ze hier om de duivel verloren moeten hebben? (*Ze neemt de handtas van Alice en giet de inhoud op de tafel uit.*)

ANNABEL: De brief? De brief van vader!

MYRIAM: (*Ze sorteert.*) Ik controleer even... om te zien of ze zo dom was om... -of zo nietsvermoedend- om hem mee te brengen... Nee, dom was ze niet. Maar -ha, wat we wel hebben- (*Steekt een enveloppe omhoog.*) Haar adres. Niet zo slim. Wedden dat de brief daar ligt?

ANNABEL: En als dat zo is?

MYRIAM: We gaan vanavond langs. En we laten onszelf erin (*Steekt een bos sleutels omhoog.*) met haar sleutels. We zoeken de originele brief, we brengen hem mee en we verbranden hem.

ANNABEL: Wij?

MYRIAM: We moeten het samen doen.

ANNABEL: Samen? Waarom samen?

MYRIAM: Omdat jij het bent die daar naar binnen gaat, Annie, om de brief te zoeken. Stel dat iemand mij daar herkent. Ik ben haar ex-werkgever. Dus moet jij het doen. Jij bent onbekend, een vreemde.

ANNABEL: Ik ga niet inbreken in iemands flat.

MYRIAM: (*Steekt sleutels omhoog.*) Hoeft niet. Je hebt sleutels. Luister, niemand kent jou daar -en zelfs als ze je zagen, dan kun je nog altijd zeggen dat je een kennis van haar bent...

ANNABEL: Ik kan het niet doen, Myriam. Het spijt me, maar ik kan zoiets niet doen.

MYRIAM: Je bent dus helemaal niet van plan om mij te helpen?

ANNABEL: Niet op die manier. Het spijt me.

MYRIAM: Oké. Weet je, ik dacht een ogenblik dat ik mijn zus misschien teruggevonden had. Maar het mocht niet zijn. Bepaald niet.

ANNABEL: Het spijt me.

MYRIAM: Mij ook.

Myriam gooit de sleutels op tafel en gaat naar het huis. Het begint te schemeren.

ANNABEL: Wacht! (*Myriam blijft staan. Pauze.*) Waar is dat dan?

MYRIAM: Niet zo ver van hier. Ik ken de buurt. Hoop en al tien minuutjes rijden.

ANNABEL: We zouden gewoon eens kunnen langsrijden. Misschien...

MYRIAM: Goed.

Myriam gaat naar de tafel en stopt alles terug in de handtas van Alice.

ANNABEL: Als die plaats niet te erg in het oog springt. Dan kunnen we -kan ik- eventueel... Als het risico niet té groot is.

MYRIAM: (*Kijkt naar de enveloppe.*) Aan het adres te zien lijkt het wel een flatgebouw. Zal wel redelijk veilig zijn. (*Glimlachje.*) Bedankt.

ANNABEL: Ik heb niet gezegd dat ik het ga doen. Nog niet. Ik heb gezegd dat ik eens wil

rondneuzen, meer niet. Beetje verkennen. (*Ze lacht.*)

MYRIAM: Toch bedankt. (*Neemt de glazen en de fles.*) Die ga ik uitspoelen. Kom je mee? Het wordt stilaan donker.

ANNABEL: Direct.

MYRIAM: We zullen eerst een stukje eten. En zo rond elven gaan we naar ginder. Laat genoeg om volk te mijden, maar niet te laat om verdacht te lijken. Ik zie je straks.

Myriam heeft de riem van Alice's handtas over de schouder geslagen en gaat met de fles en de glazen richting huis. Een secondje later staat Annabel moeizaam op. Ze ademt een tweetal keer diep in om te kalmeren. Ze kijkt richting huis en gaat dan naar het valluik. Ze neemt de ring en probeert het te openen. Ze probeert hard, maar blijkbaar is het luik te zwaar voor haar. Ze houdt op, buiten adem. Ze kijkt nogmaals richting huis, gaat op de knieën zitten en klopt op het luik.

ANNABEL: Hallo? ... hallo... Hoe gaat het daar beneden? Leeft u nog? Hallo... Hallo...

Ze luistert nog even, maar er komt geen antwoord. Dan staat ze op en gaat ze richting tuin. Ze plooit de stoel waarop ze gezeten heeft en brengt hem naar het zomerhuisje. Intussen blijft ze gespannen luisteren, alsof ze iemand zal horen.

Ze gaat naar het tennisveld en kijkt. Het is nu zo donker geworden dat het moeilijk wordt om de dingen te onderscheiden. Annabel draait zich half om, als om naar het huis te gaan. Terwijl ze dat doet komt een tennisbal met geweld tegen de afsluiting terecht, op de plaats waar haar hoofd zich zonet bevond.

Annabel gilt het uit.

Ze deinst, weg van het tennisveld. Dan draait ze zich om en rent ze naar het huis.

Het licht dimt naar black-out.

* *

*

Tweede Bedrijf

Dezelfde nacht, na middernacht. Het is erg donker in de tuin. Er staat een maan, maar er schuiven regelmatig wolken voor.

De stoelen, tafel en schommelstoel staan nog waar ze eerder stonden.

Na een poosje, langs de kant van het huis, schijnt het licht van twee stormlampen. Zij zullen de belangrijkste lichtbron zijn voor de rest van de scène.

De lampen worden gedragen door Myriam, die als eerste verschijnt, gevolgd door Annabel.

Myriam heeft de riem van de handtas van Alice rond haar schouder geslagen. Ze heeft ook een geopende fles wijn bij zich. Beide vrouwen dragen een mantel.

MYRIAM: Kom je of niet?

ANNABEL: Ik kom, ik kom. Ik blijf daar niet in mijn eentje in het donker zitten. Waarom wil er nu plots geen enkele lamp meer werken?

MYRIAM: Weet ik niet. Het gebeurt regelmatig. Ik heb al gezegd dat de hele installatie zou moeten vervangen worden. Ik heb eens iemand laten komen om te kijken. Kost me een fortuin natuurlijk. Ik wou het zelf doen, maar ja... Het heeft te maken met zekeringen en weerstand, weet ik veel. En plots geven ze het allemaal tegelijk op. Ik moet alleen haar handtas nog zien kwijt te raken. Dan zijn we klaar. Daarna gaan we terug en steek ik een paar kaarsen aan.

ANNABEL: Haast je maar een beetje.

MYRIAM: Duurt niet lang.

ANNABEL: En de lichten hier? Werken die ook niet?

MYRIAM: Nee, als er een uitvalt, vallen ze allemaal uit. Het zomerhuisje, zelfs het tennisveld. 't Is raar, want gewoonlijk zouden er hier nog een paar moeten branden. *(Ze klikt een paar keer de schakelaar aan een paaltje van het zomerhuisje.)* Niets. Morsdood.

Myriam hangt haar lamp aan een vijs aan de muur in het zomerhuisje en begint dan met het openen van het luik.

Annabel zit op de bank te wachten. Ze haalt de enveloppe met de brief uit haar zak. Bij het licht van haar lamp begint ze hem minutieus te bestuderen.

MYRIAM: *(Terwijl ze alle moeite heeft met het luik, ziet ze Annabel bezig.)* Het laatste stukje bewijs. Dan kunnen we eindelijk herademen. Goed gedaan, Annie, hoe je de brief gevonden hebt. Straks verbranden we hem en we verspreiden de as.

ANNABEL: *(Steeds bezig met de brief.)* Ik zeg het nog, ik was doodsbang. Snuffelen in de flat

van iemand anders. Ik was ervan overtuigd dat er ieder ogenblik iemand kon opdagen.

MYRIAM: Van geen belang meer. Je hebt het uitstekend gedaan. Coole meid, zeg.

ANNABEL: Behalve toen haar telefoon rinkelde. Toen ik de stem van die arme stakker op het antwoordapparaat hoorde, ben ik bijna ter plaatse doodgevallen.

Annabel bekijkt de brief met een vreemde frons. Myriam heeft het luik intussen geopend. Ze houdt de handtas over het gat, laat ze dan vallen en volgt ze met de blik.

MYRIAM: Daar ga je... Dieper en dieper en plons...

ANNABEL: Is er enig...

MYRIAM: Wat?

ANNABEL: Teken. Je weet wel?

MYRIAM: Van haar? Tenzij ze een vleermuis is met zwemvliezen. Ze is verdronken, maak je geen zorgen. Ze was bewusteloos. Ze zal er zelfs niets van gevoeld hebben. *(Op het punt het luik dicht te klappen.)* Mooi. Dat was het dan. Tenzij je zelf een laatste kijkje wil nemen?

ANNABEL: Nee, laat maar.

MYRIAM: Maar goed ook.

Myriam laat het luik met een bons vallen. Dan neemt ze een slok van de fles wijn die op de tafel staat.

MYRIAM: Mooi nachtje werk, hé?

ANNABEL: *(Stopt de brief weg.)* Myriam, het was geen mooi nachtje werk. Absoluut niet. Het waren de vreselijkste vierentwintig uren uit mijn leven. Hoe kun je zoiets zeggen? Ik weet niet wat jij hebt. Jij bent totaal meedogenloos.

MYRIAM: Annie, alle spanning, alle angst, al het afschuwelijke dat ik de laatste twee weken heb meegemaakt -sinds papa gestorven is- sinds dat ongeluk-

ANNABEL: Ongeluk?...

MYRIAM: Dan de druk door die vrouw. Haar bedreigingen. Opluchting is een zegen, Annie, dat kan ik je wel vertellen. Bevrijd van haar. Bevrijd van hem. Wil je wat weten? Ik zal eindelijk eens kunnen uitslapen, Eens koken wanneer *ik* er zin in heb, eten wat *ik* graag eet, naar bed gaan als *ik* wil, luisteren naar de muziek die *ik* graag

hoor. Een scheet laten, vloeken en het toilet doortrekken in het holst van de nacht en zingen in bad en al de dingen doen die ik wou doen, maar die ik nooit of nooit mocht doen.

ANNABEL: Neem me niet kwalijk als ik het zeg, Myriam, maar dat lijken me wel erg beperkte ambities.

MYRIAM: Als je je hele leven in een kast opgesloten hebt gezeten, dan zeg ik je dat om het even wat iets ongelooflijks is.

Korte pauze.

ANNABEL: (*Beslissend.*) Myriam, ik moet je iets vertellen.

MYRIAM: Ja.

ANNABEL: Ik wil je niet opjagen, maar ik denk niet dat deze brief authentiek is.

Korte pauze.

MYRIAM: Wablieft?

ANNABEL: Ik ben zo goed als zeker dat het om een vervalsing gaat. Ik had het van bij het begin moeten zien, maar ik heb alleen een kopie onder ogen gekregen en daarom heb ik er domweg niet aan gedacht...

MYRIAM: Vervalsing?

ANNABEL: Dit is niet het handschrift van vader. Nu ik het eens goed bekijk, ben ik zeker van niet. Geen slechte kopie, zelfs als je rekening houdt met het feit dat hij ziek was... Ik bedoel, nu ik het origineel voor me zie... Dit is gewoon zijn handschrift niet. Ik zie het nu pas omdat het mijne op het zijne lijkt. Het is zijn briefpapier, dat wel, dezelfde kleur inkt... Maar... Zij kon toch overal bij? Alice? Er lagen genoeg voorbeelden van zijn handschrift om het na te bootsen.

MYRIAM: (*Onthutst.*) Dat kan niet. Het kan geen vervalsing zijn?

ANNABEL: Kijk zelf.

Annabel geeft haar de enveloppe. Myriam staat bij het zomerhuisje en bestudeert de tekst bij het licht van haar lantaarn. Ten slotte stopt ze de brief in de enveloppe en blijft ze Annabel aankijken.

ANNABEL: Wel?

MYRIAM: We hebben haar voor niets vermoord.

ANNABEL: Wat vertel je allemaal? *Jij* hebt haar voor niets vermoord, zul je bedoelen. (*Boos.*) Om de liefde gods, Myriam, waarom heb je die brief om te beginnen niet beter bekeken toen dat mens hem de eerste keer toonde? Je hebt toch dit origineel in handen gehad? Je had het toen al moeten weten!

MYRIAM: Ik... nee, ik... Ik panikeerde...

ANNABEL: Dat is duidelijk.

MYRIAM: Wat gaan we doen, Annie? Wat gaan we nu doen?

ANNABEL: Wel, het is alleszins te laat. Zoals je zei, tenzij ze vleugels heeft en zwemvliezen.

MYRIAM: Misschien leeft ze nog?

ANNABEL: Waar heb je 't toch over?

MYRIAM: Misschien is er een kans...

ANNABEL: Ze ligt dertig voet diep in die put, Myriam.

MYRIAM: Wacht... (*Ze knielt bij het luik en tilt het voorzichtig op.*)

ANNABEL: Ze ligt daar al bijna vijf uur. Wat ga je doen? (*Myriam heft het luik iets meer op.*) Myriam, het is te laat. Wat is de bedoeling?

MYRIAM: Shh!

ANNABEL: Wat?

Ze luisteren allebei.

MYRIAM: (*Fluisterend.*) Ik kan haar horen. Ik denk dat ik haar kan horen.

ANNABEL: (*Fluisterend ondanks zichzelf.*) Wat?

MYRIAM: Ik hoor haar ademen. Ze leeft nog. Help me.

ANNABEL: (*Vriendelijk.*) Myriam, het is te laat.

MYRIAM: (*Opent het luik verder.*) Help me, Annie. Help me.

Maar Annabel deinst terug. Ten slotte opent Myriam -alleen- voorzichtig het luik en kijkt ze in de diepte. Annabel verwacht dat er plots iets of iemand uit de diepte zal opdoemen. Een seconde later sluit Myriam het luik.

MYRIAM: (*Gevoelloos.*) Niets.

ANNABEL: Het is te laat, Myriam.

MYRIAM: (*Stilte.Ander onderwerp.*) Ga je het huis echt verkopen? En de tuin?

ANNABEL: Dat heb ik al gezegd.

MYRIAM: Waarom?

ANNABEL: Omdat het... onpraktisch is. Heb ik gezegd.

MYRIAM: Omdat je er de bibber van krijgt?

ANNABEL: Voor een deel wel. Maar belangrijker... Hier is iets raars aan de gang.

MYRIAM: Je zei dat je wat gezien had? Op het tennisveld?

ANNABEL: Ik... Het is stom. Misschien... Waarschijnlijk een jongen uit het dorp of zo. Iemand heeft zomaar een tennisbal naar mijn hoofd gegooid. Hij sloeg tegen de omheining net waar mijn gezicht zat. Het maakte me bang. Meer niet.

MYRIAM: En je stond buiten het veld?

ANNABEL: En of!

MYRIAM: Dat wordt echt een soort fobie.

ANNABEL: Het is... Ik ga daar liever niet naar binnen. Meer niet.

MYRIAM: En als ik eens met je meeding?

ANNABEL: Hoe bedoel je?

MYRIAM: En met jou op het tennisveld ging staan?

ANNABEL: Doe niet zo onnozel, zeg.

MYRIAM: Ik hou je hand vast. Als je wil.

ANNABEL: Wat voor zin heeft dat?

MYRIAM: Het is angst. Jij bent bang. Je moet je losmaken van je angsten, Annie. Dat doen we toch allemaal.

ANNABEL: Ik ben niet bang. Ik wil alleen niet...

MYRIAM: Je bent wel bang!

ANNABEL: Niet waar.

MYRIAM: Wel waar. Je hoeft je daarover niet te schamen, Annie. We zijn allemaal bang voor iets. We hebben allemaal onze geheime angsten. Daar dienen zussen toch voor, om mekaar over hun angsten heen te helpen. Jij hebt mij geholpen. Nu is het mijn beurt. *(Pauze.)* Komaan, zeg het. Ik ben bang. Ik ben bang.

ANNABEL: Goed dan, ik ben bang. Zo goed? Tevreden? Ook al ben ik me bewust van de oorzaak, het is en blijft irrationele angst. Dat weet ik wel, maar...

MYRIAM: Dat zijn ze altijd, angsten: irrationeel. Het heeft dikwijls te maken met dingen waar we niet genoeg over weten. De toekomst. De dood. Wat ligt er in de schaduw op jou op de loer? Wat zie je als je 's nachts plots je ogen opent? Wie is dat daar aan de voet van je bed? Wie heeft je uit een diepe slaap gewekt, door voorovergebogen op je wang te ademen. Wie is dat daar die in dat grote, lege, donkere huis de trap afdaald? Wie komt daar de trap op om je een nachtzoen te geven?

ANNABEL: Ik wou dat je zo'n dingen niet zei. Het klinkt erg kinderachtig.

MYRIAM: Dat komt omdat we beiden nog steeds kinderen zijn, Annie. Zal ik je eens een griezelig spookverhaal vertellen?

ANNABEL: Nee, bedankt.

MYRIAM: Het is echt eng. Jij was van huis weg...

ANNABEL: Myriam, ga je er nu mee ophouden?

MYRIAM: Jij was dus van huis weg. Weggelopen en ons in de steek gelaten: papa, tante Gwen en ik. Ik liep natuurlijk nog school. Ik moet zo'n twaalf jaar geweest zijn en op een avond was er een disco in het dorp. Een paar kinderen wilden er naartoe, iedereen op school praatte erover. Maar papa zei: "Nee, nee, Myriam, jij mag niet gaan. Je bent nog veel te jong. Daar laat een dochter van mij zich niet zien; half gekleed en omgaan met van die onbeschofte jongeren uit het dorp." Dat waren zijn woorden: "Onbeschofte jongeren uit het dorp." Ik vraag me af of hij er niets op tegen zou gehad hebben als ze respectabel waren geweest. Enfin... Die avond ging ik vlak na het eten direct naar mijn kamer, omdat ik zogezegd veel schoolwerk had en omdat ik er eens vroeg in wou.. Maar in plaats daarvan trok ik mijn flashy glitterjurk aan -een pak zilverglinster als ik me goed herinner- gooide mijn dansschoenen door het raam het gras in, klom langs de regenpijp naar beneden, waarbij ik er speciaal op lette om geen ladders te maken in mijn oude, zijden pantys en weg was ik naar het dorp. Waar ik mijn zorgen weg danste. Ik herinner me dat ik door drie verschillende jongens het hof werd gemaakt, allemaal veel

ouder dan ik, waarvan er eentje -ik weet het nog goed- erin slaagde om een vlugge greep te doen naar mijn toen virtueel niet bestaande en zich te laat ontwikkelende linkerborst. En vermits ik in geen van de drie ook maar de minste zin had, zei ik: “Nee, dank u wel, erg vriendelijk, maar morgenvroeg moet ik naar school.” En ik maakte me uit de voeten. Langs ginder liep ik, dan langs je gevreesde tennisveld; een fonkelende zilveren schicht in het maanlicht, met mijn intussen ten dode opgeschreven schoenen in de hand en daar zag ik hem zitten, in die stoel daar. (*Ze doelt op de oude schommelstoel.*) Vader. Op mij aan het wachten. En toen wist ik dat ik diep in de problemen zat. En hij zei: “Je bent ongehoorzaam geweest tegen mij, Myriam.” En ik zei ja. En hij zei: “Dan zal ik je moeten straffen, denk ik. Besef je dat?” En ik zei ja. En hij zei: “Wil je dat ik je hier en nu straf?” En ik zei – ik weet niet meer wat ik zei- Ik wist alleen dat het goed verkeerd zat. Dik afschuwelijk verkeerd. Moeder had er moeten zijn, snap je. Jij had er moeten zijn. Maar jullie waren er niet. Geen van beiden. En hij legde me op zijn knie en trok mijn rok omhoog en ik wachtte op de klap, op de scherpe pijn... maar die kwam niet. Het was erger dan pijn. Het was erger dan om het even wat. Veel erger... Dan wat ik mijn hele leven meemaakte.

Stilte.

ANNABEL: (*Geshockeerd.*) Oh, oh, Myriam.

Pauze.

MYRIAM: Zo. Was dat niet echt een griezelig spookverhaal?

ANNABEL: Ik wist daar niets van...

MYRIAM: Hoe zou je? Bedank je gesternte omdat hij liever had dat je een jongen was. Het enige wat hij deed was ballen op je afvuren. Jij bent er redelijk goedkoop vanaf gekomen, weet je.

ANNABEL: Waarom heb je me dat nooit verteld in een brief?

MYRIAM: Weet ik niet. Het is niet direct iets dat je aan het papier toevertrouwd, vond ik. (*Biedt haar hand aan.*) Kom.

ANNABEL: Wat?

MYRIAM: Kom met me mee.

ANNABEL: Waar gaan we naartoe?

MYRIAM: Wat dacht je? Je angst trotseren. Ik heb de mijne met jou gedeeld. Nu wil ik de jouwe delen. Langs hier.

Myriam trekt Annabel aan de hand mee naar het tennisveld. Ze heeft haar eigen lantaarn genomen die ze in haar andere hand houdt.

ANNABEL: *(Tegenpruttelend.)* Nee, ik wil niet. Ik wil niet, Myriam.

MYRIAM: *(Verstevigt haar greep.)* Kom. Verzet je nu niet, Annie. Verzet je maar niet. Tijd om je angst in de ogen te kijken. Komaan.

ANNABEL: Wil je me loslaten, alsjeblieft!

MYRIAM: Luister. Jij houdt het niet tegen mij. Ik ben veel sterker, want ik heb een oude man in en uit bed geholpen, pot op en pot af. En zo heb ik spieren gekweekt, snap je. Jij, jij bent zwak.

ANNABEL: Waarom doe je dit toch?

MYRIAM: Ik heb gezegd dat ik je angst met jou wou delen, Annie. Ik wil je angst samen met jou voelen. Kom nu, kom. Er is niets dat je pijn gaat doen. 't Zit tussen je oren, weet je. Kom mee.

Myriam opent het poortje en trekt de dwarse Annabel traag naar binnen. Annabel krijgt het moeilijk met haar ademhaling.

MYRIAM: Hier zijn we dan, zie! Niets om bang voor te zijn, hé, Annie?

Korte pauze. We horen het korte gesnerp van een nachtvogel die opvliegt, opgeschrikt door hun aanwezigheid.

Annabel slaakt een gil en rent van het tennisveld weg, terug naar het veilige licht van haar lantaarn.

MYRIAM: *(Lacht.)* 't Is maar een vogel, zotje. *(Hangt haar lantaarn opnieuw in het zomerhuisje.)*

ANNABEL: *(Herwint met moeite haar kalmte.)* Ik krijg het verschrikkelijk koud. Kunnen we niet naar binnen, Myriam?

MYRIAM: Straks.

ANNABEL: Alsjeblieft, Myriam. Ik moet even gaan liggen.

MYRIAM: Ga zitten...

ANNABEL: Nee, ik moet even rusten... Ik voel me niet...

MYRIAM: Ga dan zitten. 't Is jouw beurt.

ANNABEL: Mijn beurt?

MYRIAM: Om een spookverhaal te vertellen. Jouw beurt. Om me bang te maken.

ANNABEL: Oh, doe niet zo belachelijk. Ik ga naar binnen. Ik heb er genoeg van.

MYRIAM: *(Zet een stapje opzij.)* Goed. *(Annabel aarzelt.)* Waar wacht je op?

ANNABEL: Kom je niet mee?

MYRIAM: Misschien over een minuutje.

ANNABEL: Zoals je verkiest.

Ze neemt haar lantaarn en stapt tamelijk resoluut in de richting van het huis.

MYRIAM: *(Roept haar na.)* Let op waar je je voeten zet. Dat pad is op sommige plaatsen nogal verraderlijk.

ANNABEL: *(Mokkend.)* Ik trek mijn plan.

Annabel af. Myriam grijpt de fles, neemt een slok en dan pakt ze een van de stoelen die ze in het gras plaatst. Ze blijft stokstijf staan en luistert. Ze meent iets in het donker te horen. In deze stilte rinkelt het klokkenspel voor de eerste maal alsof er iemand voorbij geruist is. Myriam draait zich om, helemaal van streek.

MYRIAM: Wat?

We horen Annabel die terugkeert.

ANNABEL: *(Achter. Met pijn.)* Oh shit! Verdomme! *(Op, lichtjes hinkend.)* Ze is op slot, hé?

MYRIAM: Scheelt er iets?

ANNABEL: De achterdeur is op slot.

MYRIAM: Je hebt je toch geen pijn gedaan?

ANNABEL: Waarom heb je me niet gezegd dat die verdomde deur op slot was?

MYRIAM: Ah ja? *(Afwezig.)* Och ja, da's waar ook.

ANNABEL: Zeg eens, ik heb dit gevonden. *(Ze toont de verfrommelde sjaal van Alice.)*

MYRIAM: Wat is dat voor iets?

ANNABEL: Wat denk je dat het is? Het is van haar. Het is haar sjaaltje. De sjaal van dat mens.

MYRIAM: *(Neemt hem.)* Dat kan niet.

ANNABEL: 't Is dezelfde.

MYRIAM: Waar lag die?

ANNABEL: Hij was rond de deurkruk gedraaid.

MYRIAM: Hij is doornat. Ze leeft nog!

ANNABEL: Kan niet. Onmogelijk. Gewoon niet mogelijk.

MYRIAM: *(Met een giechel.)* Misschien heeft ze toch zwemvliezen.

ANNABEL: *(Vol ongeduld.)* Myriam! Als ze nog leeft! En ik moet aan de hand van dit bewijsstuk veronderstellen dat ze... Ze droeg dit sjaalje zeker toen jij... -toen zij- naar beneden viel. Ze is dus...

MYRIAM: Ze kan daarbuiten zijn. Ergens. Het kan.

ANNABEL: Dat weiger ik te aanvaarden.

MYRIAM: Wat doen we?

Het lijkt wel alsof Annabel het begin van een nieuwe aanval krijgt.

ANNABEL: *(Haar adem versnelt.)* We zouden -denk ik toch- veel beter af zijn binnen in het huis. Denk ik toch. Ze... Ze vormt geen echt gevaar. Niet meer. We weten nu dat ze die brief zelf geschreven heeft. Bijgevolg kan ze jou alleszins niet meer in haar macht hebben. Zelfs als ze leeft. Maar... hoe dan ook...

MYRIAM: We hebben haar in de put gegooid.

ANNABEL: Nee. Nee! Laat me dit voor eens en voor altijd duidelijk stellen, Myriam- Jij, jij hebt haar in de put gegooid! Als ze wrok koestert, dan zal ze dat reelijker... re-de-lijker-wijze tegenover jou hebben. Niet tegenover mij!

MYRIAM: Vooropgesteld dat ze nog altijd redelijk kan denken.

Korte pauze.

ANNABEL: Geef me de sleutel van de achterdeur, alsjeblieft.

MYRIAM: Ga even zitten. Je ziet er echt niet goed uit.

ANNABEL: Ik ben oké. Geef me de sleutel.

MYRIAM: Ik wil daar niet naar binnen.

ANNABEL: Myriam...

MYRIAM: Ik heb iets gehoord. Zonet. Ze staat ons ginder misschien op te wachten.

ANNABEL: Gehoord? Wat gehoord?

MYRIAM: Ze is dichtbij. Ik voel het.

ANNABEL: Alsjeblieft, Myriam. We gaan naar binnen.

MYRIAM: Er is geen licht binnen.

ANNABEL: Het is er nog altijd veiliger dan hier. Alsjeblieft.

Myriam gaat naar het zomerhuisje en brengt de andere stoel mee.

MYRIAM: Ga zitten. Je moet even gaan zitten. Moet je zien, zeg. *(Zet de stoel neer.)*

ANNABEL: Ik heb daarnet mijn voet omgeslagen, meer niet. Ik ben er wel een beetje duizelig door.

MYRIAM: Ga dan toch zitten...

ANNABEL: *(Geeft toe.)* Goed, eventjes maar. *(Gaat zitten.)*

MYRIAM: Heb je je pilletjes nodig?

ANNABEL: Ik... Ik probeer het eens zonder. Ik mag er niet te veel van nemen. Sinds ik hier ben, slik ik ze als hoestbonbons. Ik ben direct terug de oude.

Myriam neemt tegenover haar plaats in de andere stoel. Ze neemt een slok van haar fles.

ANNABEL: Denk je echt dat ze daar ergens is?

MYRIAM: Ik heb zo 't gevoel. Misschien houdt ze ons wel in de gaten.

ANNABEL: Denk je?

MYRIAM: Het kan.

Pauze. Plots begint Annabel te huilen. Myriam staart haar enkele ogenblikken aan.

ANNABEL: *(Met een snif.)* Sorry, dit ben ik niet.

Ze huilt nog eventjes verder. Myriam blijft onbeweeglijk zitten.

ANNABEL: Ik huil nooit. Dat weet je. Wat hij me ook heeft aangedaan, nooit heb ik gehuild.

MYRIAM: Bedoel je Brad, of vader?

ANNABEL: Brad. Nooit. Misschien had ik het moeten doen.

Myriam haalt een pakje zakdoekjes uit haar zak en gooit ze naar Annabel.

MYRIAM: Hier. Snuit je neus, je bent niet om aan te zien.

ANNABEL: Dank je. *(Snuit.)* Sorry daarvoor. We kunnen nu naar binnen, als je wilt.

MYRIAM: *(Blijft zitten.)* Goed.

ANNABEL: *(Staat op.)* Wel dan?

MYRIAM: Eerst je spookverhaal vertellen..

ANNABEL: Hoe?...

MYRIAM: Ik wil eerst je spookverhaal horen. *(Neemt een slok van de fles.)*

ANNABEL: Welk spookverhaal? Waar heb je het in godsnaam over?

MYRIAM: Ik heb je het mijne verteld. Nu wil ik het jouwe horen.

ANNABEL: Myriam, waarom doe je me dit aan?

MYRIAM: Ga zitten.

ANNABEL: Heb ik je iets misdaan of wat?

MYRIAM: Ik zei: ga zitten! *(Annabel doet het.)* Dat is beter.

ANNABEL: Ik begrijp dit niet. Waarom doe je zo griezelig? Ik heb je toch niets misdaan?

Korte pauze.

MYRIAM: *(Zachtjes.)* Wat zei je daar?

ANNABEL: Ik zei: ik heb je niets misdaan... *(Ze snuift.)*

MYRIAM: Ik dacht al dat je zoiets zei... Snuit nu je neus en vertel me een spookverhaal.

ANNABEL: Maar ik ken geen godverdomse spookverhalen! Doe niet zo stom!

MYRIAM: En over Brad?

ANNABEL: Brad?

MYRIAM: De vent die je sloeg. Telt die misschien niet als spook?

ANNABEL: Amper. Die was meer dan stevig. Als hij er al was. (*Haar lach.*)

MYRIAM: Hoe hebben jullie mekaar ontmoet?

ANNABEL: Heb ik al verteld.

MYRIAM: Vertel het nog eens.

ANNABEL: Ik heb je alles verteld wat je moest weten. In mijn brieven.

MYRIAM: Dat heb je niet. Vertel het me nog maar eens.

ANNABEL: Goed. We hebben mekaar... tijdens een congres ontmoet. Een van die handelsbeurzen dus. Ik was in die tijd net begonnen met het opstarten van mijn eigen zaak. En hij bezette de stand naast de mijne. Daar stond zijn firma tentoon.

MYRIAM: Babykleding?

ANNABEL: Ja. Brad was de agent voor die firma in Singapore. En hij was -zijn firma was enorm- Geweldig groot... Ik wil dit niet meer oprakelen. Echt, ik heb er gewoon geen zin in.

MYRIAM: Ga verder. Jullie ontmoetten mekaar op die handelsbeurs. En je had het over babykleding, ja?

ANNABEL: Ik denk -misschien deden we dat wel heel even- ik denk dat we op de dag drie al bij veel interessanter onderwerpen aanbeland waren. (*Opnieuw die lach.*)

MYRIAM: Waar had je het dan over?

ANNABEL: Och, dat kan ik me niet meer herinneren...

MYRIAM: Probeer.

ANNABEL: Waarom wil je dat verdomme allemaal weten? Dat is toch niet belangrijk meer?

MYRIAM: Ik moet het weten. Ik ken je helemaal niet, Annie. Jij ging er vandoor toen ik negen was en heb je nooit meer teruggezien. Tot nu. Ik wil je leren kennen. Ik wil weten over mijn zus. Alles.

ANNABEL: Wel, ik veronderstel dat je dat wil, mettertijd. We zullen zo dikwijls met mekaar moeten praten. Vanaf nu. Als we samen gaan leven...

MYRIAM: In Fulham.

ANNABEL: Zoals ik zei, misschien in Fulham. We zullen mekaar vlug kotsbeu zijn, veronderstel ik. Kan dit niet wachten?

MYRIAM: Ik moet het nu weten.

ANNABEL: In het midden van de nacht.

MYRIAM: Dat is toch de beste tijd? Het midden van de nacht. Pikdonker. De tijd dat je al die geheimen kunt loslaten die je normaal gesproken nooit zou vertellen. Laat de donkerte in jou los, dat ze zich vermengd met de donkerte rondom jou. Op die manier kan het nooit zoveel pijn doen. Het is alleen bij daglicht dat we ons schamen over onze eigen diepste donkerte. Kom, Annie, vertel het me. Waar had je het met Brad over?

ANNABEL: We... wel, we vonden dan we bepaalde dingen gemeen hadden, natuurlijk. Zoals iedereen. We hielden van lekker eten. We zijn veel op restaurant geweest, weet ik nog...

MYRIAM: Da's leuk.

ANNABEL: En ja, we genoten van een drankje, natuurlijk... En muziek. We hielden alle twee van jazz. We gingen soms naar een club. Zo'n echte kelder, weet je wel. Ik weet niet waarom jazz altijd in van die bedompte kelders moet gespeeld worden, maar 't is zo. En films. We waren dol op films. De gewone dingen, hoor.

MYRIAM: Welke?

ANNABEL: Och, alles eigenlijk. Ik hield van classics, snap je, de oudere films -zwart wit- Brad had het meer voor de moderne kassuccessen. Zo met van die explosies en mensen die aldoor op mekaar staan te schieten en zo. (*Lach.*)

MYRIAM: Maar je keek die films samen met hem uit?

ANNABEL: Oh ja, natuurlijk, wat dacht je? Als je van iemand houdt. Dan doe je mee met alle mogelijke onzin om hun gevoelens niet te kwetsen. En vroeg of laat -vroeg eigenlijk- begonnen we met mekaar naar bed te gaan, snap je en dat viel allemaal best mee en we... (*Annabel lacht opnieuw met het soort lach dat op de zenuwen*)

werkt.)

MYRIAM: Bij jou thuis?

ANNABEL: Wat?

MYRIAM: Ging je met hem naar bed bij jou thuis of bij hem?

ANNABEL: Meestal bij mij. Ik had een onmogelijk smal bed, maar bij mij was het tenminste netjes. Zijn flat was eerder degoutant.

MYRIAM: Degoutant.

ANNABEL: Ja zeg, vuil, kom. Zoals mannen zijn. Gewoonlijk. De meesten toch.

MYRIAM: Vader was niet vuil. Hij strafte je altijd als je kamer vuil was.

ANNABEL: Ja. Wel, ik zeg het toch, de meeste mannen. Om het even. Tot Brad en ik besloten om met mekaar op een regelmatige basis om te gaan. En toen zijn we samen gaan wonen. Een flatje. En daarna zijn we getrouwd. Burgerlijke stand, gewoon, niet te omslachtig -hij was al eens getrouwd geweest en- wel ja, 't was allemaal best leuk. We waren erg gelukkig. (*Korte pauze.*) Tot op een dag, we kwamen beiden thuis van 't werk en tja... Dezelfde morgen was hij iets later vertrokken dan ik en had hij het huis niet opgeruimd -je weet wel, vuile borden, bed niet opgemaakt- en ik maakte er -denk ik toch- een eerder onschuldige opmerking over -we waren allebei nogal moe, zie je- maar plots gaf hij me een duw, nogal een harde, en ik viel. En zo is alles begonnen. Ik bedoel, hij had altijd verschrikkelijk veel spijt. Hij zei dat hij niet wist wat hem zo plots overkwam -hij kon zich nooit genoeg excuseren, eigenlijk- de volgende dag stond hij daar met bloemen en van die dingen. Maar het hield niet op.

MYRIAM: En dan sloeg hij je.

ANNABEL: Ja. Zie je, stilaan verdween de seks. Weet je, dat gebeurt meestal na een tijdje. Ik denk dat het hem stilaan minder en minder ging interesseren. En ik wou -en dat is net het domme van de zaak- ik wou dat hij me meer zou opmerken. Omdat ik nog steeds van hem hield, omdat ik nog steeds naar hem verlangde. En wanneer hij me dan 's nachts zijn rug liet zien, dan voelde ik me zo verschrikkelijk gekwetst. Ik begon dingen te zeggen, zodat dat hij toch zou reageren, om het even hoe, echt. Ik wist, ik wist precies wat ik deed, hoe hij ging reageren. Op de dingen die ik zei. Soms zei ik met opzet iets -echt met opzet- en dan gaf hij me soms een flinke klap en... Dat deed ik echt met opzet, ik lokte het zelf uit, ik was deels verantwoordelijk voor zijn gedrag. Tenminste, zo voelde ik het in die tijd aan. En omdat hij achteraf -nadat hij me geslagen had- altijd berouw toonde, dat hij zo in de weer was tot ik hem vergaf, zo -liefdevol bijna. Voor een poosje dan. Want dat ging dan ook... En dan was er niets meer. Ik liep weg. Opnieuw. De zoveelste

zielige, mishandelde vrouw.

MYRIAM: Waarom zocht je geen hulp? Je had hem kunnen laten arresteren.

ANNABEL: Heel waarschijnlijk.

MYRIAM: Waarom deed je het dan niet?

ANNABEL: Myriam, ik was jong -deed me jong voor- een dynamische zakenvrouw met een rist kantoren, twaalf fulltime bedienden en een persoonlijke assistent. Kun je denken hoeveel trots ik heb moeten inslikken. Ik was erop voorbereid om van tijd tot tijd het risico te lopen een paar meppen op mijn gezicht te krijgen, maar ik was niet dapper genoeg om het de wereld te vertellen, om al die medelijdende blikken te trotseren. Ik was veel te trots. God, ik zink zelfs in de grond van schaamte nu ik het jou vertel. 't Is waar, god zij dank is het donker.

MYRIAM: Heb je er ooit van genoten?

ANNABEL: Van wat?

MYRIAM: Geslagen te worden.

ANNABEL: Wat een vraag. Natuurlijk niet. Ik zeg het toch, het was een deel van een vicieuze cirkel. Ik heb er zeker niet van genoten. Niemand houdt ervan geslagen te worden. (*Korte pauze.*) Kom me niet vertellen dat jij het wel deed. Ik bedoel, toen vader je strafte, daar heb je toch niet van genoten?

MYRIAM: Ik weet het eigenlijk niet meer. Soms is alles beter dan in de steek gelaten te worden. (*Korte pauze.*) Als je er eens goed over nadent, is alles gebonden door liefde. Liefde is de kern van alles. Tenminste, wat we geloven dat liefde is. Wat we verstaan onder liefde. Vader schreeuwde tegen ons, hij sloeg ons, omdat hij van ons hield. Tenminste, dat is wat hij geloofde. "Ik doe het voor uw eigen goed," zei hij altijd. "Omdat ik van je hou, Myriam." En Brad, waarschijnlijk sloeg hij je omdat hij van je hield.

ANNABEL: Ja?

MYRIAM: Ja, omdat hij om je gaf. Als hij helemaal niet om je gaf, zou hij je nooit aangeraakt hebben, denk je niet? Ik bedoel, hij liep toch niet op straat rond terwijl hij aan wildvreemden meppen uitdeelde? Heeft hij ooit gevochten in de pub?

ANNABEL: Niet voor zover ik weet.

MYRIAM: Natuurlijk niet. Alleen jij. Jij kreeg ervan langs. Jij was de enige die die er genoeg toe deed. Tenzij we gek zijn of gestoord, zijn dat de enige mensen die we proberen te kwetsen: de mensen van wie we houden. Die mensen die we nodig

hebben om van ons te houden. Mensen die om een of andere reden gestopt zijn met van ons te houden. Die ons in de steek gelaten hebben. Dat zijn degenen die we willen kwetsen.

ANNABEL: (*Ongemakkelijk.*) Juist. Wel... was dat voor jou genoeg als spookverhaal? Kunnen we nu naar binnen, alsjeblieft?

MYRIAM: Het was een fantastisch spookverhaal, Annie. Bedankt. De vraag is, voel je je beter, nu je het verteld hebt?

ANNABEL: Ik... Misschien... Misschien toch...

MYRIAM: (*Knielt neer aan haar voeten.*) (*Zachtjes.*) Daarom ben ik je zus. Daarom ben ik hier, Annie. (*Ze kust de hand van Annabel.*) Ik hou van jou.

ANNABEL: (*Ongemakkelijk.*) Kom zeg, Myriam. We gaan naar binnen.

MYRIAM: Natuurlijk.

Plots begint Annabels lamp te flikkeren en dooft ze uit. Alleen die in het zomerhuisje geeft nog licht.

ANNABEL: Oh nee.

MYRIAM: (*Springt op.*) 't Is oké. Gewoon geen olie meer. Even geduld. Wacht hier.

ANNABEL: Waar ga je naartoe?

MYRIAM: Zaklamp halen. Ben zo terug.

ANNABEL: We hebben toch de andere. Waarom gebruiken we die niet?

MYRIAM: Omdat die het straks ook opgeeft. Moet wel. Secondje.

ANNABEL: Maar we kunnen toch alle twee...

Maar Myriam is al verdwenen in het donker, richting huis.

ANNABEL: Och, verdomme toch! (*Ze aarzelt.*) Ik ga hier niet in m'n eentje blijven zitten, als je dat maar weet.

Ze gaat de andere lamp van de muur haken. Ze prutst er wat aan, maar ze slaagt er niet in ze los te maken.

ANNABEL: Stuk ongeluk...

Ze zet een stapje achteruit en staart wanhopig naar de lantaarn. Op dat moment begint deze te flikkeren en dooft ze ook. Annabel is nu heel alleen in het (virtuele) stikdonker.

ANNABEL: Oh verdomme! Myriam! Myriam! Oh nee...

Ze tast wat in het duister rond in -naar ze hoopt- de richting van het huis. Ze ziet uiteraard niets en strompelt over een van de stoelen. Ze schreeuwt het uit. Ze begint opnieuw zwaar te ademen.

MYRIAM: Godverdomme, Myriam! (*Schreeuwt.*) Myriam! (*Tot zichzelf.*) Ik vind mijn handtas niet. (*Begint op handen en voeten rond te kruipen.*) Waar is die vervloekte tas? (*Ze kruipt rond in het gras, maar vindt ze niet. Paniek bekruipt haar.*) Oh, hopeloos! (*Ademt een paar keer diep in.*) Kalm blijven. Kalm blijven. Ze is direct terug. (*Ze wacht, geknield op de grond.*) (*Tot zichzelf.*) Komaan, Myriam, komaan! Waar blijf je toch, mens?

Plots vliegt er iets in het donker tegen de afsluiting. Het is een tennisbal.

ANNABEL: Wat was dat! Wie is daar?! (*Luistert.*) Wie daar? Myriam? Wie zit daar?

Van de andere zijde van het tennisveld klinkt een mannenstem. Zacht, haast fluisterend.

STEM: Annabel... Annabel...

ANNABEL: (*Staat op.*) Wat?

STEM: Annabel...

ANNABEL: (*Vol ongeloof.*) Vader? Vader?

STEM: Annabel...

ANNABEL: Hey, wie is dit? Kom te voorschijn, hoor je. Kom direct te voorschijn! Mij maak je niet bang! Kom maar op!

Op de tast gaat ze richting tennisveld. Haar vingertoppen raken de afsluiting aan.

ANNABEL: Kom te voorschijn, hoor je! Of ik kom naar daar! Ik ben niet bang voor jou! Komaan! Kom direct te voorschijn! (*Ze duwt het poortje voorzichtig open.*) Ik kom, verstaan!

Op haar hoede gaat ze naar binnen. Alleen het geluid van haar ademhaling -tamelijk zwaar, dit keer- is te horen. Nu staat ze op het tennisveld. Ze spitst de oren.

ANNABEL: Waar ben je? Ik weet dat je er bent!

Het poortje klappt hard dicht. Met een gil draait ze zich om en probeert ze het te openen, maar ze vindt de deurkruk niet direct.

Plots schijnt er een verblindend licht van de andere zijde van het tennisveld. Annabel probeert te kijken, maar ze wordt erdoor verblind. Tegelijk klinkt de stem van de man, luider dit keer.

STEM: Annabel... Annabel... Annabel... Annabel... Annabel... Annabel...

Van de andere zijde van het tennisveld vliegen plots tennisballen. Sommigen raken de omheining, soms is er eentje die Annabel raakt. Ze jammert in doodsangst en tast rond om steun te vinden bij de omheining. Ze slaagt er ten slotte in en geraakt uit het tennisveld. Eens ze daar in geslaagd is, houdt het het schieten van tennisballen op en dooft het felle licht.

ANNABEL: *(Wanhopig jammerend.)* Help me, alsjeblieft. Lieve god, help me! Alsjeblieft!

Vanuit het zomerhuisje horen we geschraap tegen het luik. Annabel staat als aan de grond genageld. Het luik gaat traag open. Er verschijnt een hand, dan een hoofd en schouders. Het is Alice. Ze is smerig, ze zit onder de modder en het bloed.

Annabel, als gehypnotiseerd door de verschijning, wijkt. Haar ademhaling is nu raspand. Door te wijken, komt ze opnieuw bij de afsluiting terecht. Ze zakt traag neer, tot ze rechtop tegen de afsluiting, op de grond komt te zitten. Haar lichaam maakt een paar stuiptrekkingen, verstijft en plots blijft ze onbeweeglijk zitten, de ogen gesloten.

Alice komt uit de put en gaat naar Annabel. Ze neemt haar pols om enig teken van leven waar te nemen. Dan verschijnt Myriam van de kant van het tennisveld. Ze draagt een gettoblaster.

ALICE: *(Nog steeds bezig met Annabel.)* Ik dacht dat je zei dat ze een zwak hart had?

MYRIAM: Dat is ook zo.

ALICE: Die was zo sterk als een os.

MYRIAM: Maar ze is toch...

ALICE: Oh ja, geen zorgen. Ze is goed dood. *(Ze gaat naar het luik om het te sluiten.)*

MYRIAM: *(Staat naar Annabel.)* Moeten we haar niet in een stoel zetten of zo?

ALICE: Nee! Verplaats haar zeker niet. Laat alles zoals het is. Zorg er alleen voor dat het tennisveld leeg is.

MYRIAM: Doe ik.

Alice, alsof ze zich iets herinnert, stapt in de put. Die blijkt niet zo diep als verwacht. Ze haalt er een halfvolle plastic fles water uit.

ALICE: Het is maar goed dat we hem gevuld hebben. Zoals jij me daar vanmiddag in gekieperd hebt; ik had mijn nek kunnen breken. *(Ze komt er uit en sluit het luik.)*

MYRIAM: Het moest er overtuigend uitzien.

ALICE: Alles met jou in orde?

MYRIAM: Jaja. Alleen... ik blijf denken dat er iets is dat we... iets... dat ons ziet...

ALICE: Je jaagt jezelf de stuipen op het lijf, meer niet.

MYRIAM: Waarschijnlijk. *(Ze giechelt zenuwachtig.)*

Alice neemt de polsen van Myriam vast en trekt haar naar zich toe.

ALICE: *(Lief.)* Schitterend gedaan, Myriam, schat. Je hebt echt puik werk geleverd, meisje. *(Ze geeft haar een zachte zoen op de mond.)*

MYRIAM: *(Glimlach.)* Zoveel voor jou, Lewis.

ALICE: *(Spottend.)* Lewis! Ik zal je daar een Lewis... *(Laat haar los.)* Hoe laat is het eigenlijk?

MYRIAM: *(Haalt een kleine zaklamp boven en kijkt ermee naar haar horloge.)* Twintig over een.

ALICE: Twintig over een? Hallo, zeg. Dit zou afgelopen zijn om middernacht.

MYRIAM: Het heeft langer geduurd dan ik dacht.

ALICE: Hoe lang, denk je, dat ik in dat verdomde hol gezeten heb? Meer dan vijf uur.

MYRIAM: Sorry...

ALICE: Daar hebben we het nog wel eens over. *(Myriam giechelt.)* Ik ga me opknappen. De vuiligheid eraf halen.

MYRIAM: Ik ruim hier wel op.

ALICE: Haar niet aanraken. Laat haar precies zo liggen tot de ochtend. Sta op het gewone uur op, je ziet dat haar bed niet beslapen is en als je dan ziet dat ze zich niet in het huis bevindt, kom haar dan hier zoeken, oké? Dan pas telefoneer je.

MYRIAM: Ja ja, ik weet het...

ALICE: Ze moet in het holst van de nacht een wandelingetje gaan maken zijn. Hartaanval. Hoe droevig.

MYRIAM: Heel droevig.

ALICE: Ik zie je straks.

MYRIAM: (*Geeft haar de zaklamp.*) Hier. De sleutel van de achterdeur op ligt zijn gewone plaats.

ALICE: Danke. (*Vertrekkend.*) En alles is nu van ons, hé? Helemaal van ons, hé?

MYRIAM: Ja. (*Mompelt.*) Helemaal van mij, hé... (*Roept.*) Alice!

ALICE: Ja?

MYRIAM: Steek de lichten misschien opnieuw aan. Dan zie ik wat ik doe. Je weet toch waar de zekeringen zijn? In de kelder.

ALICE: Tuurlijk.

MYRIAM: Let wel op. Er staat daar beneden om een of andere reden een hoop water. Moet ergens een lek zijn of zo, denk ik.

ALICE: Stom huis. Hoe vlugger we het verkopen, hoe beter. (*Gaat lachend weg.*) Lewis! Waar haal jij om de duivel die Lewis vandaan?

Alice af. Myriam begint op te ruimen. Ze plaatst de stoelen in het zomerhuisje. Ze neemt de handtas van Annabel en plaatst ze dichterbij haar, alsof die ze liet vallen toen ze viel. Dan zoent ze Annabel op het voorhoofd.

MYRIAM: Vaarwel, zusjelief.

De lichten in het zomerhuisje en op het tennisveld floepen tegelijk aan. Het is even heel helder. Maar dan beginnen de lichten plots te flikkeren en doven ze. Myriam kijkt richting huis.

MYRIAM: Oeps! Byebye, Lewis!

Ze werkt verder. Ze zet de fles wijn en de gettoblaster klaar om die straks naar het huis te dragen. Intussen neemt ze nog een ferme slok van de fles.

Haar aandacht wordt nu gevestigd op het tennisveld. Ze pauzeert even om haar mantel uit te trekken die ze op de bank gooit. Eronder draagt ze haar zilveren flashy glitterjurk. Die ziet er redelijk oud uit, eerder ontworpen voor een tiener dan voor een vrouw van Myriams leeftijd. Ze zit bijgevolg tamelijk strak en het staat haar niet bepaald.

Ze gaat nu naar het tennisveld waar ze ballen begint te rapen. Ze rolt ze naar de andere zijde van het veld.

Plots komt de lantaarn in het zomerhuisje tot leven. Myriam draait zich verbaasd om en kijkt.

Het klokkenspelletje tinkelt kort. Myriam komt voorzichtig naar het poortje.

De schommelstoel begint plots zachtjes heen en weer te schommelen, alsof er iemand in zit. Myriam staat als aan de grond genageld. Wie er ook in de stoel zit, zij is de enige die hem kan zien.

De stem is er opnieuw, maar dit keer klinkt ze vanuit het zomerhuisje.

STEM: (Zacht.) Myriam... Myriam...

MYRIAM: (Onbeweeglijk. Doodsbang. Zachtjes in 't begin.) Vader?... Vader?... (Met een schreeuw van pure doodsangst.) VADER!! NEE!!

Hoewel ze nog steeds tegen de afsluiting ligt, openen de ogen van Annabel zich in een dodelijke blik. Terwijl het licht dimt naar black-out.

* *

*